

Gloria Polo

**Stála som pri bráne
neba a pekla**

Stála som pri bráne neba a pekla

(Príloha týždenníka Svetlo)

Toto svedectvo môže byť voľne rozširované, kopírované a užívané, ak budú splnené tieto podmienky:

1. Tento text nesmie byť skracovaný ani menený – nesmú byť vytrhávané vety zo svojho kontextu.
2. Tieto stránky a ich kópie, respektíve ich fotenie, smú byť používané a rozširované len zadarmo a bez komerčného účelu.

Môžete navštíviť webové stránky, ktoré podávajú správu o prípade pani dr. Glorie Polo, napr.

<http://gloriapolo.net> alebo tiež mj. <http://gloriapolo.neuevangelisierung.org>

Este material puede disponerse para otras WEB y/o artículos de prensa, radio y televisión siempre y cuando se cite la procedencia. No se autoriza la venta y/o alquiler del contenido escrito ni archivos de imágenes, audio o video, sin excepción alguna. Todos los derechos reservados R Dra. Gloria Polo. Bogotá, República de Colombia, 2006

ÚVOD

Ak niekto z vás pochybuje alebo si myslí, že Boh neexistuje a že onen svet je záležitosťou pre autorov filmov, alebo ak si niekto z vás myslí, že smrťou všetko končí, nech si prosím prečíta túto knižočku. Ale čítajte ju úplne celú od začiatku až do konca. Určite sa potom vaša mienka zmení, nech je akokoľvek skeptická.

Jedná sa tu o skutočnosť, udalosť, ktorá je dobre zdokumentovaná a stala sa v roku 1995. Pani dr. Gloria Polo je žena z Kolumbie, zubná lekárka, ktorá „zomrela“ pri jednom úraze, to znamená bola tak ťažko zranená, že ležala niekoľko dní v kóme a bola udržiavaná pri živote len pomocou nemocničných prístrojov. Keby boli prístroje vypnuté, okamžite by zomrela. Ošetrujúci lekári sa už celkom vzdali a tiež už chceli prístroje odpojiť. Len jej sestra, ktorá je tiež lekárkou, trvala na tom, aby prístroje nechali ešte ďalej v prevádzke.

Cez kómu sa ocitla na druhej strane skutočnosti, na onom svete, a smela sa opäť vrátiť, aby vydala svedectvo tým, ktorí nedokážu veriť. Priniesla nám teda stadiaľ dôležité svedectvo. Ale čítajte ho na nasledujúcich stránkach radšej sami z jej úst...

Pani Gloria smela v dnešnej dobe v mystickom zážitku, ktorý veľmi jasne popisuje, nahliadnuť do svojej „knihy života“. A tento zážitok ňou natoľko otriasol, že sa z príkazu Pána stala hlasom volajúcim na „púšti viery“ dnešnej modernej doby. Pritom podstata jej posolstva a jej samotný zážitok nie je nič iné, ako pohľad na nesmiernu lásku Božiu k nám ľuďom a na Jeho veľké Milosrdenstvo. Hovorí pritom na rovnakú tému ako náš súčasný pápež Benedikt XVI. vo svojej prvej encyklike **Deus caritas est.....** (Boh je láska). Ved' Boh nám dáva stále znovu dôkazy, ale my i napriek tomu popierame Jeho existenciu.

Svedectvo pani dr. Glorie Polo

ZÁSAH BLESKOM

Dobré ráno, pozdrav Pán Boh, milí bratia a sestry!

Je pre mňa veľmi krásne a veľkou radosťou, že tu smiem byť, aby som sa s vami podelila o tento veľký dar, ktorý mi preukázal Boh. To, čo vám budem rozprávať, sa stalo 5. mája 1995 pri Národnej univerzite v Bogote, hlavnom meste Kolumbie, tak okolo pol piatej popoludní.

Som zubná lekárka. Ja a môj dvadsaťtriročný synovec, tak isto povolaním dentista, sme práve pracovali na našej dizertácii. V tento deň, bol to daždivý piatok, sme išli spolu s mojím mužom smerom k fakulte zubného lekárstva, aby sme si priniesli pár kníh, ktoré sme potrebovali.

Išli sme so synovcom spolu pod malým dáždnikom. Môj muž mal nepremokavý plášť a išiel tesne popri stene hlavnej knižnice, aby sa chránil pred dažďom. Zatiaľ, čo sme obidvaja neustále menili strany, aby sme sa vyhýbali kalužiam, tak sme sa priblížili – bez toho, aby sme to spozorovali – k aleji stromov, a keď sme skákali cez jednu väčšiu kaluž, z výšky nás zasiahol blesk, ktorý bol tak silný, že sme zuholnateli. Môj synovec bol okamžite mŕtvy, zomrel na mieste.

Blesk ho zasiahol zozadu a spálil celé jeho vnútro. Navonok zostal neporušený. Aj keď bol tak mladý, bol to človek celkom oddaný Bohu. Zvlášť uctieval Jezuliatko. Nosil Jeho medailu na krku v kryštále kremeňa. Odborníci zo súdneho lekárstva hovorili, že to bol práve kremeň, ktorý pritiahol blesk. Blesk mu prenikol priamo do srdca. Okamžite nastala zástava srdca. Zhoreli všetky vnútorné orgány a silný prúd blesku potom opustil jeho telo cez nohy. Oživovacie pokusy boli zbytočné. Ale čisto navonok nemal žiadne popáleniny. Čo sa týka mňa, tak blesk vnikol cez moju ruku a spálil celé moje telo strašným spôsobom, zvnútra aj zvonku. Za toto moje uzdravené telo, ktoré teraz pred sebou vidíte, musím ďakovať len Božiemu Milosrdenstvu. Je to výraz Milosrdenstva nášho dobrotivého a nás nadovšetko milujúceho Boha. Celé moje telo bolo tým mohutným zásahom blesku zuholnatené. Prsia boli preč, zvlášť na ľavej strane, kde bol môj prsník, bola veľká diera. Nebolo na mne už žiadne svalstvo, moje rebrá, bruchu, podbruško, ako aj moje nohy a pečeň boli úplne zuholnatené. Blesk opustil moje telo pravou nohou. Ľadviny utrpeli silné popáleniny, tak isto pľúca a jeden z vaječníkov.

Používala som ako antikoncepciu vnútromaternicové teliesko, ktoré je z medi, a keď je naozaj dobrý vodič elektriny. Preto snáď aj vaječníky boli tak veľmi spálené. Boli tak malé, ako dve guľičky hroznového vína. Utrpela som zástavu srdca a bola som prakticky bez života. Moje telo sa šklbalo a chvelo kvôli elektrickým šokom, ktoré spôsobil blesk. Sama mokrá zem bola ešte pod elektrickým napätím. V prvom okamihu mi preto nikto nemohol pomôcť, pretože dlhšiu dobu nebolo možné, aby ma niekto chytil.

DRUHÁ STRANA DIANIA

A teraz dobre počúvajte! To bola telesná, materiálna, fyzická časť môjho úrazu. Ale druhá časť tohoto diania bola oveľa krajšia, bol to nepredstaviteľný, krásny zážitok. Pretože **zatiaľ, čo moje telo tu ležalo zuholnatené, nachádzala som sa (moja duša) v nádhernom bielom tuneli**. Okolo mňa bolo biele svetlo, neopísateľné svetlo, ktoré spôsobovalo taký **pokoj, také šťastie. Pocity, ktoré sa prosto ľudskými slovami nedajú popísať**. Jednoducho povedané – neexistujú pozemské slová, ktoré by popísali veľkosť tohto okamihu. Bola to šialene enormná extáza, nepopísateľný vrchol. V tomto svetle som sa pohybovala dopredu, neopísateľne **šťastná a plná radosti, nič ma v tomto tuneli neťažilo**. Keď som sa pozrela hore, uvidela som na konci tohto tunela niečo ako slnko, biele svetlo. Hovorím „biele“ len preto, aby som označila nejakú farbu, pretože farba tohoto svetla a jeho jas bol neopísateľný. Nebola porovnateľná s ničím, čo existuje ohľadne farieb na tomto svete. To svetlo bolo jednoducho krásne. Toto **svetlo** bolo pre mňa ako **zdroj tejto úplne obrovskej lásky**, tohoto pokoja vo mne a okolo mňa. Neopísateľná láska a pokoj, ktorý som zo sveta nepoznala...

Zatiaľ, čo som sa pohybovala tunelom dopredu, povedala som si sama pre seba: „Pri sto hromoch! Veď ja som umrela!“ A v tomto okamihu som myslela na svoje deti a nariekala: „**Môj Bože, moje detičky!** Čo na to asi povedia moje deti?“ **Bola som matkou stále zamestnanou a v strese, ktorá na nich nikdy nemala čas**. Odchádzal som z domu skoro ráno, aby som dobýjala svet, a vracala som sa domov len neskoro večer. A pritom som bola neschopná, aby som sa správne postarala o rodinu a o deti. A tu som teraz videla celú biedu svojho vlastného života v celej pravde a bez príkras, a **prepadol ma veľký smútok**.

V tomto momente vnútornej prázdnoty kvôli neprítomnosti svojich detí som nevnímala ani svoje telo, ani rozmer času a priestoru. Pozrela som znovu hore a videla som niečo veľmi krásne. **Videla som všetkých ľudí svojho života v jednom jedinom okamihu a súčasne**, skutočne v jednom jedinom okamihu, a síce **žijúcich**

aj zomrelých. Objala som svojich prapararodičov, prarodičov, svojich rodičov, ktorí už umreli, jednoducho všetkých! Bol to taký okamih plnosti, bolo to nádherné. Teraz som pochopila, že som bola klamaná rozprávkami o reinkarnácii. Prakticky som si „strelila vlastný gól“, pretože som reinkarnáciu vždy fanaticky a rázne obhajovala. Bolo mi povedané, že moja babička sa vtelila do niekoho iného, ale už mi nepovedali do koho, a pretože veštenie bolo pre mňa príliš drahé na zisťovanie, nechala som veci voľný priebeh a ďalej som nepátrala, do koho sa vtelila. Sama som stále znovu stretávala ľudí, o ktorých som si myslela, že sa do nich vtelil môj pradedko a dedko. **Objali sme sa úplne ozajstne a skutočne** a stretla som sa so všetkými v jednom jedinou okamihu, a to sa udialo so všetkými ľuďmi, ktorých som kedy spoznala a zo všetkých krajín, kde som niekedy bola, a síce so živými aj zomrelými – a to všetko v jednom okamihu. Len moja dcéra reagovala zdesene, keď som ju objala. Mala vtedy práve deväť rokov a moje objatie pociťovala v tom istom okamihu vo svojom skutočnom živote na tomto svete. Pociťovala teda moje objatie v tých hodinách, keď sa ona a celá rodina strachovala o môj život, pretože som – moje telo – predsa ešte ležala v kóme v nemocnici. Normálne takéto objatie z druhého sveta nepociťujeme. V tomto podivuhodnom stave **sa čas zastavil, bolo to jednoducho tak nádherné, bez prítáže telesnosti, bez tela.** A už som sa nepozerala na ľudí tak ako predtým. Vo svojom živote predtým som sa pozerala len na to, či je niekto tučný, štíhly, škaredý, či má tmavú kožu alebo či je dobre oblečený alebo nie... Podľa toho som rozdeľovala ľudí, a preto som bola plná predsudkov a cynickej kritiky. Vždy, keď som hovorila o druhých, kritizovala som. Teraz tu to bolo úplne inak. Tu bolo všetko bez hmotného tela. Teraz som tiež videla vnútro ľudí, a **aké krásne bolo vidieť vnútro ľudí, ich myšlienky a pocity, pokým som ich objímala.** A zatiaľ, čo som tak všetkých brala do náručia, **súčasne som sa pohybovala stále viac nahor.**

A týmto spôsobom som sa dostávala ďalej, **plná pokoja a šťastná.** A čím vyššie som vystupovala, tým viac som si uvedomovala, že sa mi dostalo nádherného videnia – a na konci tejto cesty som videla jazero, prekrásne jazero, obklopené tak prekrásnymi stromami, tak krásnymi, tak krásnymi, že už neexistuje ďalšie stupňovanie slova krásny. A tak isto tu boli kvety vo všetkých farbách, s vôňou, ktorá človeku spôsobovala také blaho – bolo to všetko také iné, všetko bolo tak nadmieru krásne v tejto **podivuhodnej záhrade, na tomto nádhernom mieste** – že neexistujú slová, ktoré by to opísali, **všetko bola láska.**

Boli tu dva stromy, ktoré niečo uzatvárali. Zdalo sa, že je to vstupná brána. Je to všetko tak úplne iné, ako to poznáme. Ani farby nie sú podobné tým našim. Tam je všetko tak nevýslovne krásne. V tomto okamihu **vidím svojho synovca,** ktorý so mnou utrpel nešťastie, **ako vošiel do tejto nádhornej záhrady. A ja so vedela, cítila, že tam nesmiem vstúpiť** a ani ešte nemôžem – vstúpiť tam...

PRVÝ NÁVRAT

V tomto momente **som počula hlas svojho muža.** Kričí, plače so zlomeným srdcom a volá z hĺbky duše: „Gloria!!! Čo sa stalo! Gloria! Prosím, nenechávaj ma samého! Pozri, tvoje deti ťa potrebujú. Gloria, vráť sa späť! Nebuď zbabelec a nenechávaj nás tu samých!“ V tejto chvíli som videla všetko – ako jedným pohľadom som mala prehľad o všetkom – a nevidela som len jeho, ako tak bolestne plakal. A v tomto momente mi Pán doprial návrat. Ale ja som nechcela ísť späť. Tento pokoj, táto radosť, táto slasť, do ktorej som tu bola zahalená, ma fascinovala.

Ale postupne a stále viac **som sa začala pohybovať dolu smerom ku svojmu telu,** ktoré som videla bez života. Videla som, že moje telo bez života ležalo na nosítkach na jednom oddelení univerzitnej nemocnice v Bogote. Videla som lekárov, ako sa okolo mňa namáhajú a ako mi dávajú prístrojom elektrické šoky, aby obnovili činnosť môjho srdca. Predtým sme so synovcom ležali viac ako dve hodiny na zemi, pretože nás nikto nemohol zdvihnúť kvôli elektrickým výbojom, ktoré vychádzali z našich tiel nabitých prúdom z blesku. Len teraz sa o nás mohli starať a len teraz začalo **úsilie o moje oživenie.** A pozrite sa sem. Ja (moja duša) **prichádzam ku svojmu telu a dotýkam sa nohami svojej duše tohoto miesta mojej hlavy** (pani Gloria ukazuje pritom na miesto svojej hlavy). Duša je obrazom nášho ľudského tela v jej forme. – A v tom momente na mňa **preskočila iskra s veľkou silou. A tak sa znovu vtesnávam do svojho tela.** Zdalo sa mi, akoby ma do seba nasávalo. Tento vstup do tela mi spôsobil **nekonečnú bolesť,** pretože moje telo zo všetkých strán sršalo iskrami. Vníkala som to, akoby som bola vtlačaná do niečoho veľmi malého a úzkeho. To ale bolo moje telo. Bolo to, ako keby som so svojou normálnou postavou bola natlačená do detského oblečenia, ktoré sa zdalo byť z drôtu. Bola to príšerná bolesť. A od tejto chvíle som tiež začala pociťovať bolesti môjho totálne spáleného tela. Toto spálené telo tak bolelo, tak nevysloviteľne bolelo, tak strašne páliło, odvádial vychádzal dym a para.

Počula som, ako **lekári volajú: Ona prišla k sebe!** Ona prišla k sebe! Boli od radosti celí bez seba, ale moje bolesti boli neopísateľné. Moje nohy boli úplne čierne a zuhoľnatené, moje telo bolo jedna otvorená rana, ak ešte vôbec na ňom nejaké svalstvo bolo.

MÁRNIVOSŤ

Tou najväčšou a najneznesiteľnejšou bolesťou bola ale moja márnivosť. Bol to vo mne iný druh bolesti, bola to márnivosť svetskej ženy, emancipovanej ženy sveta, samostatnej, sebavedomej výkonnej odborníčky, profesionálky, akademičky, intelektuálky, študovanej ženy, ženy ekonómky, stvorenia, ktoré chcelo hrať v spoločnosti nejakú úlohu.

Súčasne **som ale bola otrokyňou svojho tela, otrokyňou krásy, módy.** Denne som strávila štyri hodiny **aerobikom, masážami, diétami a injekciami** a všetkým, čo si v tomto smere len dokážete predstaviť. To najdôležitejšie, **moja modla, bola krása môjho tela.** A kvôli tomu som podstupovala množstvo obetí. To bol môj život, len modloslužba mojej vonkajšej krásy.

Hovorievala som, že krásne prsia sú na to, aby sa ukazovali. Prečo by som ich mala skrývať? To isté som hovorila o svojich nohách, pretože som vedela, že mám výnimočne pekné nohy na pozeranie a vôbec veľmi peknú postavu. A teraz som v jednom okamihu so zdesením videla a pochopila, ako som sa celý svoj život stále len starala o svoje telo. To bol stredobod môjho života a celý môj záujem: láska k vlastnému telu. A teraz som už nemala žiadne telo. Tam, kde boli prsia, boli len diery, ktoré pôsobili hrozným dojmom, zvlášť na ľavej strane bolo všetko preč. Moje nohy vyzerali príšerne, skôr len **holé pahýle, zuhoľnatené**, úplne čierne ako spálené grilované rebierka. Áno, všetky miesta môjho tela, ktoré som najviac rozmaznávala a o ktoré som sa najviac starala, boli zuhoľnatené a zničené.

V NEMOCNICI

Následne som bola prevezená do nemocnice sociálneho zabezpečenia. Tam ma začali rýchlo operovať a zoškrabovať miesta so spálenou kožou. Cez narkózu som opustila svoje telo druhýkrát a prizerala som sa, čo so mnou lekári robia, a veľmi som sa obávala o svoj život, predovšetkým som mala strach o svoje nohy. Keď sa náhle – tak desivé a príšerné – stalo niečo strašné...

Zatiaľ sa vám, milé sestry a bratia, musím priznať, že aj vo veciach náboženstva som bola – vlastne ako aj v celom svojom živote – „na diéte“. **Bola som teda vo vzťahu k Pánu Bohu** tiež jednou z katolíčiek, ktoré **„sú v živote viery na diéte“.** Je dôležité, aby ste si toho boli vedomí: Bola som zlou katolíčkou.

Môj celý vzťah k Bohu spočíval v tom, že som navštevovala nedelňú bohoslužbu, ktorá trvala len 25 minút. Vyhľadávala som vždy také sväté omše, kde kňaz hovoril čo najmenej, pretože ma jeho kázanie nudilo. Akým utrpením boli pre mňa kňazi, ktorí mali dlhé kázne! To bol môj vzťah k Bohu – bol veľmi úbohý, a preto mali nado mnou takú moc všetky svetské prúdy a módné novinky. Bola som naozajstnou veternou zástavou. Čo práve platilo za najnovšie, najmodernejšie v racionalizme alebo vo voľnomyšlienkarstve, za tým som letela s vlajúcimi prápormi. **Chýbala mi ochrana modlitby, chýbala mi viera.** Chýbala mi tiež **viera v silu milosti, v silu obety svätej omše.** A práve keď som sa ďalej vzdelávala a špecializovala kvôli svojmu povolaniu, priniesla moja prelietavosť tie najhoršie plody. V tej dobe som na univerzite jedného dňa počula, ako **jeden katolícky kňaz hovorí, že „neexistuje žiadny diabol a ani peklo“.**

To bolo presne to, čo som chcela počuť! Hneď som si pomyslela: **Keď teda neexistuje diabol a peklo, potom prídeme všetci do neba. Kto sa ešte má čo báť?**

Z čoho som ešte teraz veľmi smutná, čo vám môžem priznať len s veľkou hanbou je, že viera v peklo bola posledným putom, ktoré ma ešte držalo v Cirkvi. Bol to prosto tento jestvujúci strach z diabla, ktorý mi ešte dával to, že som bola v spojení so spoločenstvom Cirkvi. Keď mi teda povedali, že on a peklo naozaj vôbec neexistujú, hneď vtedy som si povedala:

„Prečo sa tu mám ešte namáhať a bojovať za život podľa pravidiel „svätej cirkvi“? Dobre teda, potom prídeme všetci do neba, je preto úplne jedno, čo sme a čo konáme.“

Práve toto bol potom s konečnou platnosťou dôvod, prečo som sa úplne vzdialila od Pána. **Vzdialila som sa od Cirkvi** a začala som na ňu nadávať a nazývala som ju hlúpou a prekonanou... atď. Už som nemala strach z hriechu a **začala som ničiť svoj vzťah k Bohu.** Hriech nezostal len vo mne vo vnútri, ale tento hriech sa začal cezo mňa šíriť navonok a vyvolávať nákazu u druhých. **Stala som sa aktívnou v negatívnom zmysle.** Áno, dokonca som teraz začala sama všetkým rozprávať, že diabol vôbec neexistuje, že je to vynález duchovenstva – a niekedy som aj svojim kolegom na univerzite začala hovoriť, že ani Boh neexistuje a že sme produktom evolúcie atď., atď. **A tak sa mi podarilo ovplyvniť veľa ľudí.** To predostieram, aby ste mohli lepšie pochopiť nasledujúce.

DIABOL SKUTOČNE EXISTUJE

Teraz počúvajte, čo sa stalo: Keď som sa nachádzalo v tejto strašnej situácii, naraz som sa desivo zľakla! Pretože som zrazu uvidela, že **démoni** skutočne existujú. A teraz **prišli, aby ma odniesli.** Videla som týchto démonov pred sebou v celej ich príšernosti a žiadne z napodobnenín, ktoré som na zemi dosiaľ videla,

nemôžu ani v najmenšom vykresliť, ako príšerne vyzerajú títo diabli v skutočnosti. A tak vidím, ako naraz zo stien operačnej sály vystupuje množstvo temných postáv. Zdajú sa byť celkom normálnymi a obyčajnými ľuďmi, ale všetci majú tento príšerný, hrôzostrašný pohľad. Nenávisť im priamo hľadí z očí. A naraz som pochopila, že im niečo dlhujem. Prišli, aby ma vyúčtovali, pretože som prijala ich ponuku k hriechu, a teraz som za to musela zaplatiť, a tou cenou som bola ja sama. Veď moje hriechy mali dôsledky. **Hriechy patria satanovi**, nie sú od neho žiadnou ponukou zadarmo, **musia sa zaplatiť**. Tou cenou sme my sami. Keď teda takpovediac nakupujeme v jeho obchode, budeme musieť za ten tovar zaplatiť. To by nám malo byť jasné. Musíme zaplatiť za každý hriech, platíme kľudom svedomia, platíme vnútorným pokojom, platíme svojim zdravím... A ak sme veľmi vernými stálymi zákazníkmi satanovho supermarketu a nakupujeme stále len v jeho obchode, nakoniec nás zinkasuje sám.

Najväčšou klebetou a hlavným klamstvom, veľkým trikom diabla je, že rozširuje rozprávku, že vôbec neexistuje.

A tieto strašné, temné postavy krúžia okolo mňa a je jasné, že prišli len s jedným cieľom, aby ma vzali so sebou. Nemáte pravdepodobne žiadne poňatie, čo to bolo za hrôzu a strašný strach, že mi v tejto situácii vôbec nebol nič platný celý môj intelekt, moja duchaplnosť, moja vedeckosť, moje akademické tituly a moje ukončené odborné vzdelanie. Boli úplne bezcenné. Tieto hriechy nás teda tiahnú do hlbiny, dolu, k „otcovi ľži“. **Ak ale svoje poľutovaniahodné zlyhania a hriechy (ktoré musíme zaplatiť) prednesieme Bohu vo sviatosti zmierenia, potom Boh platí túto cenu. On** ju zaplatil svojou vlastnou Krvou a smrťou na kríži. **A On** platí zakaždým, keď hrešíme, znovu. **On** za nás vytrpel pekelné muky, ktoré sme si mali sami odpykať a ktoré nás zavazujú majiteľovi hriechov (satanovi). Boli sme **vykúpení Ježišom Kristom**. Teraz máme nárok na **Jeho Kráľovstvo, na Jeho život**, pretože **On** nás urobil „**Božími deťmi**“.

A sem teraz prišli oni, títo temní pomocníci, aby zinkasovali svoj majetok – mňa... Videla som ich teraz vystupovať zo steny a vstupovať do operačnej sály. Bolo to veľmi veľa osôb, ktoré tu naraz stáli okolo. Navonok vyzerali najprv normálne, ale pohľad každého z nich bol plný nenávisť. Plný diabolskej nenávisť. A boli tak bezduchí, akoby vo vnútri vyhoreli. Moja duša sa vzpierala a triasla a ja som okamžite pochopila, že to boli démoni. Pochopila som, že tu boli kvôli mne, pretože som im niečo dlhovala, pretože hriech nie je zadarmo. To je naozaj najväčšia diablova podlosť a lož, že robí, aby ľudia verili, že vôbec neexistuje. To je jeho stratégia, potom s nami môže robiť všetko, čo chce tento klamár. A teraz som so zdesením videla: Ó, áno, oni existujú! A už začali okolo mňa krúžiť, chceli ma odniesť. Dokážete si predstaviť moje zdesenie? Môj strach, moju hrôzu?!

Celá moja veda, múdrosť a spoločenské postavenie mi teraz nebolo vôbec na nič. Začala som sa váľať po zemi a vrhať sa na svoje telo, pretože som chcela vojsť do svojho tela, ale moje telo ma už neprijalo. A toho som sa strašne zľakla. Začala som utekať a chcela som zmiznúť. Nevieam ako, ale prenikla som cez stenu operačnej sály. Nechcela som nič iné ako dostať sa preč, ale keď som prenikla stenou – hľa – urobila som skok do ničoho. Bola som poslaná **dovnútra jedného z tých tunelov**, ktoré tu naraz boli a **viedli dolu**. Na začiatku tu bolo ešte trochu svetla a boli to svetlá ako včelie pláсты. A tiež sa to tu hemžilo ako v úli, bolo tu toľko ľudí. Dospelí, starí, muži, ženy, a s hlasným krikom, šupinatá a s divokou hrivou, škripali zubami. A bola som **vťahovaná stále hlbšie do zeme** a pohybovala som sa nepretržite dolu, aj napriek tomu, že som sa stále snažila dostať sa stadiaľ von. Svetla stále ubúdalo a bolo stále temnejšie, a ja som sa hnala v tomto tuneli ďalej, až nastala mimoriadna tma. **Bezbranne** som sa ponorila do tejto temnoty, pre ktorú jednoducho neexistuje prirovnanie. Tá najtemnejšia temnota na tejto zemi je proti tomu ešte jasné poludnie. Ale tam táto temnota **spôsobovala strašné bolesti, hrôzu a hanbu – a príšerne zapácha. Je to žijúca temnota**, nič tam nie je mŕtve alebo nehybné. Keď som sa takto bez pomoci a bezbranná kĺzala týmito tunelmi, nečakane som dospela k nejakému rovnému miestu. Tu som teraz bola úplne zúfalá, ale posadnutá železnou vôľou, aby som sa stadiaľto dostala preč. Bola to tá istá vôľa ako predtým, aby som v živote niečo dosiahla, čo mi teraz a tu nebolo vôbec na nič – pretože som bola tu a nebola som schopná sa oslobodiť. Z veľkých predstáv a snov z doby predtým nezostalo už nič. Stala som sa naraz proste len úplne malou, úplne nepatrnou.

A potom som naraz uvidela, ako **sa otvorila zem**. Vyzeralo to ako obrovské ústa, ako príšerne veľká tlama, ako **pažerák. Tá zem žila, ona sa chvela!!!** Cítila som sa strašne prázdna a podo mnou táto sklúčujúca, strašná priepasť, ktorú ľudskými slovami jednoducho nie je možné opísať. Najstrašnejšie bolo, že tu už človek necítil absolútne nič z prítomnosti a lásky Božej. Tu už nebolo nič, ani kvapôčka nádeje. Táto diera v seba mala niečo, čo **ma nasávalo dolu**, bez toho, aby som sa mohla postaviť na odpor. Kričala som ako pomätená. Vydesila som sa na smrť, keď som spozorovala, že tomuto pádu nemôžem zabrániť, naopak, že som nepretržite ťahaná dolu. Vedela som, že ak sa už raz zrútim dolu, tak sa už nedostanem späť. A budem padať bez konca stále hlbšie a hlbšie. To bola **duchovná smrť mojej duše**, bola by som neodvolateľne navždy stratená.

Ale v priebehu tejto strašnej hrôzy, na okraji tej priepasti, som náhle pocítila, ako **ma svätý archanjel Michal pevne drží za nohy**. Moje telo padalo do tejto diery, ale bola som pevne držaná za nohy. Bol to okamih

desivej bolesti a tiež príšerného strachu. Ale keď som tak visela nad priepasťou, démonov dráždila tá trocha svetla, ktoré som ešte mala v duši, a tak sa všetky tieto **netvory na mňa vrhli**. Tie strašné tvory boli ako larvy, ako upíry, aby toto svetlo vo mne s konečnou platnosťou zhasili. Predstavte si môj odpor a hrôzu, keď som sa videla pokrytá týmito odpornými tvormi. Kričala som, kričala som ako pomätená. Tieto veci horeli. Ó, moje sestry a bratia, jedná sa o žijúci temnotu, je to nenávisť, ktorá tak páli, ktorá nás pohlcuje, ktorá nás vykorisťuje a vysáva. **Neexistujú slová, ktorými by som opísala túto hrôzu.**

ÚBOHÉ DUŠE

Je potrebné, aby ste vedeli, že som bola bezbožníčka, prakticky ateistka. Už som neverila v existenciu diabla a potom už ani v existenciu Boha. Ale tu – za týchto okolností – som začala kričať: „Vy úbohé duše v očistci, prosím vás, vezmite ma stadiaľto preč, pomôžte mi von! Prosím, pomôžte mi!“ Keď som tak kričala, naplnila ma spaľujúca bolesť. Tu som si všimla, ako **milióny a milióny ľudí plakalo a stenalo**. Naraz som uvidela, aké tu bolo nespočítateľné množstvo ľudí. Mladiství, predovšetkým ľudia mladí, všetci v nevysloviteľných bolestiach. Pochopila som, že na tomto **strašnom mieste, v tejto žumpe a bahne plnom nenávisti** a bolesti, škripu zubami a vyráža z nich **kvílenie a bolestné výkriky**, ktoré ma roztriasli a na ktoré už nikdy nezabudnem. Chápete? To je **vzdialenosť od Boha, to je hriech**, to sú následky hriechov. Chápete, čo je hriech? Celkom protichodný Bohu, ktorý je nekonečná Láska. Niečo tak strašné je hriech, že má také šialené dôsledky. A my si z toho robíme vtipy. Vtipy o hriechu, o pekle a o démonoch. Pritom nanešťastie nevieme, čo robíme.

Od tej doby, čo som to zažila, uplynuli roky, ale vždy, keď na to myslím, musím plakať nad bolesťami týchto mnohých, mnohých ľudí. Boli to **sebevrahovia**, ktorí sa zabili v okamihu zúfalstva a teraz boli v týchto mukách, v tejto biede, v tomto trýznení: obklopení týmito príšernými vecami, obklopení démonmi, ktorí ich trápili. Ale to najstrašnejšie na celom tom mučení bolo: neprítomnosť Boha, **úplná neprítomnosť Boha, pretože tam človek Boha nepocíti**uje.

A pochopila som, že tí, ktorí si berú život, tam musia zostať tak dlho, toľko rokov, koľko by boli bývali ešte mali žiť na zemi. Pretože sebevraždou vypadli z poriadku Božieho, preto k nim mali prístup démoni. **V očistci sú „úbohé duše“ inak uchránené pred každým zlým vplyvom, sú už Božími svätými a s démonmi už nemajú nič spoločného.** Môj Bože, toľko úbohých ľudí, väčšinou mladých, toľko, toľko plačúcich, trpiacich, nevysloviteľne trpiacich! Keby vedeli, čo ich po sebevražde čaká, iste by sa radšej zmierili s väzením atď., ako niečo takéto.

Viete, aké zvláštne utrpenie musia ešte znášať okrem všetkého ostatného?

Musia **vidieť, ako ich rodičia alebo blízki príbuzní, ktorí ešte žijú, kvôli nim trpia**, znášajú hanbu, majú komplexy viny: Keby som ho len bol vychovával prísnejšie, keby som ho len bol potrestal, alebo: Keby som ho nebol trestal... Keby som mu bol povedal... keby som urobil/neurobil to alebo ono... Tieto výčitky svedomia sú veľmi veľké a ťaživé, sú peklom na zemi. To, že sa musia hľadiť na toto utrpenie svojich príbuzných, im spôsobuje najviac utrpenia. To je pre nich najväčším trápením a démoni sa z toho radujú a ukazujú im všetky tieto scény: Pozri sa, ako tvoja matka plače. Pozri sa, ako tvoj otec trpí, akí sú zúfalí, plní strachu, ako sa obviňujú, ako diskutujú a vzájomne sa obžalovávajú. **Pozri sa na to utrpenie, ktoré si im spôsobil.** Pozri sa, **ako teraz rebelujú proti Bohu.** Pozri sa na svoju rodinu – to všetko je tvoja vina! Tieto úbohé duše predovšetkým **potrebujú, aby pozostalí začali lepší život, aby svoj život zmenili, aby konali skutky lásky**, aby navštevovali chorých. **A aby nechali slúžiť sväté omše za zomrelých** a sami sa týchto omší zúčastnili. Tieto duše by z toho načerpali veľmi veľa dobra a útechy. Duše, ktoré sú v očistci, nemôžu samé pre seba urobiť už nič. Nič, vôbec nič. Ale Boh môže niečo robiť pre nesmierne milosti obety svätej omše. Mali by sme im týmto spôsobom pomáhať.

Ja, plná strachu, som teraz tiež pochopila, že mi tieto duše nemohli pomôcť. A v tomto strachu a príšernej panike som začala znovu kričať:

„Kto sa tu zmýlil? To musí byť omyl! Veď sa sem predsa pozrite, ja som svätá, všetci ma v mojom živote svätou nazývali! Nikdy som nekradla a nikdy som nevráždila. Nikomu som nespôsobila utrpenie. Skôr, ako som bola finančne zruinovaná, som ošetrovala zuby zadarmo a často som nežiadala žiadne peniaze, keď nemohli zaplatiť. Nakupovala som pre chudobných... Čo tu len robím?“

Dupala som na svoje „právo“! Ja, ktorá som predsa bola tak dobrá a mala som ísť rovnými nohami do neba. Čo tu robím? Každú nedeľu som chodila na svätú omšu, aj keď som sa vydávala za ateistku, a nič som nedbala na to, čo pán farár hovoril.

„Nikdy som nezmeškala obeť svätej omše. Ak som za celý svoj život zameškala na svätú omšu päťkrát, tak je to veľa. Čo teda robím tu? Pusťte ma stadiaľto! **Vezmite ma stadiaľto preč!**“

Pokračovala som v kriku a reve, pokrytá týmito odpornými stvoreniami, ktoré na mne boli nalepené. Som **rímskokatolíčka**, som **praktizujúca** katolíčka, prosím, vyslobodte ma stadiaľto!“

VIDELA SOM SVOJHO OTCA A SVOJU MATKU

Pokým ležalo moje telo na zemi v hlbokoj kóme, keď som tak kričala, že som katolíčka, vidím malé svetlo – a vedzte, že len malinké **svetielko** je v tejto nepreniknuteľnej temnote niečím preveľkým, ak ste zažili túto absolútnu, neopísateľnú temnotu. To je to najlepšie, čo sa vám v tejto situácii môže stať, je to ten najväčší dar, o ktorom človek len sníva a v ktorý sa neodvažuje ani dúfať, že ho tiež skutočne dosiahne. Vidím nad touto prišernou tmavou dierou niekoľko stupňov a dívam sa hore a pozorujem, ako **nad touto strašnou priepasťou stojí môj otec**. Zomrel pred piatimi rokmi. Vtedy stál takmer na okraji tejto diery. Mal o trošku viac svetla ako ja tu dole a **o štyri stupne vyššie** som videla svoju **matku s ovel'a, ovel'a väčším svetlom**. Bola akoby pohrúžená **do modlitby**, taktiež **v postoji klaňania**. Keď som ich obidvoch uvidela, naplnila ma taká veľká radosť, taká veľká radosť, že som celá bez seba začala volať: „Oci! Mami! Aká veľká radosť, že vás vidím! Prosím, vezmite ma stadiaľto von! Prosím vás z celého srdca, vezmite ma stadiaľto preč! Vezmite ma stadiaľto von!“

A keď potom namierili svoj pohľad na mňa sem dolu a môj otec ma uvidel v takej žalostnej situácii, mali by ste vidieť tú preveľkú bolesť, ktorá sa dala čítať z ich tváří. A na druhej strane to vidí človek skutočne automaticky, pretože **tam človek poznáva každého až do najvnútornejšieho vnútra**. A tak som na nich pozrela a okamžite som pocítila ten nesmierny smútok a bolesť, ktoré moji rodičia trpeli, keď ma tak videli. Môj otecko začal horko plakať, držal si ruky pred tvárou a nariekal s chvejúcim sa hlasom: „Ó, moja dcéra! Ó, ty moja dcéruška!“ A moja matka sa modlila ďalej, a tak som usúdila, že ma moji rodičia stadiaľto nemôžu vziať. Bolo to popri tom pre mňa ešte ďalšie veľké utrpenie, že som svojou situáciou len ešte prispela k tomu, že aj oni **tam, kde boli, museli navyiac znášať ešte moju bolesť** a moje utrpenie.

EUTANÁZIA A POMOC PRI UMIERANÍ

Znovu som teda začala celou silou kričať: „Vezmite ma stadiaľto von! To všetko musí byť nejaký omyl. Kto je zodpovedný za tento omyl? Vezmite ma predsa von!“ V tomto okamihu, keď som tak kričala, bolo moje **telo na zemi v hlbokoj kóme**. Bola som napojená na **množstvo prístrojov**. Bola som v agónii. Zomierala som. Žiadny vzduch mi už nenaplňal pľúca, ľadviny už nefungovali, „žila“ som už len preto, že som bola napojená na prístroje a pretože **moja sestra, ktorá je tiež lekárkou, trvala na tom, aby ma nechali napojenú**. Povedala ošetrojúcim lekárom a zdravotným sestram: „**Vy nie ste Boh!**“

Pretože lekári si mysleli, že sa už neoplatí, aby pokračovali v mojom intenzívnom ošetrovaní. Hovorili už s mojimi rodinnými príslušníkmi a pripravovali ich na to, že asi zomriem a že by ma mali nechať v klúde zomrieť, pretože som bola naozaj v hlbokoj agónii. Ale moja sestra nepovolila. Pozorujete ten protiklad? Ja som vo svojom živote eutanáziu vždy obhajovala, takzvané právo „dôstojne zomrieť“. Moja sestra mohla byť pri mne len preto, že sama bola lekárkou. Po celý čas zostala na mojej strane. A predstavte si: V okamihu, keď moja duša bola na druhom brehu a ja som videla svojich rodičov a zo všetkých síl som na nich volala, počula moja sestra na tomto svete, vo svojej skutočnosti toho okamihu celkom zreteľne, ako som na svojich – našich rodičov volala, plná radosti z toho, že ma prišli vyzdvihnúť... Ale moja sestra nepochopila toto volanie. Sama z toho skoro umrela hrôzou, keď vnímala moje volanie, ktoré tiež naozaj skutočne pri mojej lôžku zreteľne počula. Pretože tento výkrik pre ňu znamenal, že som šla a tiež že som chcela stadiaľto odísť s konečnou platnosťou. A tak zo svojej strany kričala: „Moja sestra teraz zomrela! Ten zápas prehrala.“

SKÚŠKA

A znovu som začala kričať: „Čo, nerozumiete! Vezmite ma predsa stadiaľto preč, pretože **som katolíčka!** To všetko musí byť nejaké nedorozumenie, omyl! Kto sa tu pomýlil? Prosím, vezmite ma predsa stadiaľto von!“ A keď znovu tak zúfalá kričím, naraz počujem nejaký hlas, je to tak sladký hlas, je to **nebeský hlas**. A keď ho počujem, celá moja duša sa otrasie radostným vzrušením. Moja duša sa naplňa hlbokým pokojom a nepredstaviteľným pocitom lásky. A všetky tieto temné postavy a táto odporná háved', ktorá bola okolo mňa, uteká rýchlo a zdesene preč, pretože nemohli odporovať tejto láske. A tiež nemôžu zniesť ten pokoj. Okolo mňa sa teda rozhostí tento neopísateľný pokoj a vnímam, ako mi tento pôvabný hlas hovorí: „**No dobre, keď si skutočne katolíčka, určite mi vieš povedať, ako znie Desatoro Božích prikázaní!**“

Aká to bola pre mňa nepriaznivá výzva! Teraz som sa mala strápiť. Sama som si vytvorila pascu svojim výkrikom a vyznaním. Celý svet mal teraz mať možnosť počuť vierolomnosť môjho slova, moje falošné vyznanie. Strašná predstava pre mňa. Dokážete si to predstaviť? Sotva som ešte vedela, že existuje desať prikázaní. Ale to bolo tiež všetko. Potom „nepopísaná doska“. Do sto hromov, ako sa z toho dostanem? Čo len mám robiť? Len sa nevzdávať, nejako to už bude!

Svojho Boha budeš milovať nadovšetko...

Moja matka predsa vždy hovorila o prvom prikázaní lásky. Konečne majú jej výroky pre mňa tiež praktickú cenu. Jej stále nabádania a poučovania predsa neboli zbytočné. Teraz prišla tá hodina, aby som dokázala, že som dobrá, poslušná dcéruška. Moja maminka z toho bude mať radosť. Pozrime sa, či prejdem s týmito minimálnymi znalosťami bez toho, aby sa ukázala zostávajúca nevedomosť. Myslela som, že už to **nejako dám dokopy**, ako som na to bola vždy zvyknutá zo svojho doterajšieho života. Vždy som mala tie najlepšie výhovorky a dokázala som zo všetkého **vykľučovať**. Vždy som sa týmto spôsobom tak ospravedlnila a obhájala, že si proste nikto nevšimol, čo všetko neviem a neovládam. A tak si to predstavujem aj teraz a proste začínam hovoriť: „Prvé prikázanie znie: „Budeš svojho Boha milovať nadovšetko a svojho blízkeho ako sám seba...!“ A už počujem odpoveď: „Veľmi dobre!“ Ale hneď na to ten milý hlas hovorí: „**A ty? Milovala si svojich blížnych?**“ Hneď na to odpovedám: „**Áno, áno, milovala som ich. Áno, skutočne som ich milovala, áno, áno, milovala som ich!**“ A z druhej strany vnímam: „**Nie!**“ Krátke, priezračne jasné **nie!** A teraz ma prosím dobre počúvajte! Keď som počula toto nie, to ma zasiahlo ako blesk. Len teraz som naozaj správne vnímala zásah blesku. Bolo to **ako šok**, bola som ako ochromená. Do hája! A tento hlas pokračoval ďalej: „**Nie, nemilovala si svojho Pána Boha nadovšetko! A ešte oveľa menej si milovala svojho blízkeho ako samu seba! Sama si si vytvorila svojho Pána Boha, upravila si si svojho Boha, ako sa ti práve hodilo. Dopriala si Pánu Bohu miesto len v okamihoch svojho života, keď si bola v najväčšej núdzi.**

Bol takpovediac tvojou núdzovkou! Vrhala si sa pred Ním na zem, keď si bola ešte chudobná, keď tvoja rodina žila v úplne jednoduchých pomeroch a ty si bezpodmienečne chcela mať dobré odborné vzdelanie a postavenie v spoločnosti. Áno, vtedy si sa modlila každý deň a trávila si tým veľa času. Veľa hodín si sa úpenlivo obracala k Pánovi, prosila si Ho a plazila si sa pred Ním na kolenách. **Nepretržite si sa za to modlila a posielala prosby nahor, aby ťa ráčil vyslobodiť z tvojej biedy, aby ti umožnil úctyhodné odborné vzdelanie** a dal ti stať sa jednou z uznávaných osobností v spoločnosti. Keď si bola v núdzi, chcela si jednoducho len **peniaze**. „Teraz hneď jeden ruženec, Pane, ale prosím potom mi nezabudni tiež hneď nechať poslať peniaze!“ Takýchto a podobných bolo predsa veľa tvojich modlitieb! A to bol celý tvoj vzťah k Bohu! Tak si sa stretávala so svojim Pánom, Bohom a **podľa svojich predstáv si Jemu pridelať ovela ľubovoľné miesto vo svojom živote!**“

A bolo to skutočne tak, konala som tak s Pánom Bohom vo svojom živote. Je to smutná pravda, ktorú nemôžem ani prikrášiť, ani poprieť. Môžem k tomu len povedať, že Boh bol pre mňa „**druhom bankomatu**“. Vhodila som „jeden ruženec“ a potom sa musel zniest, resp. vypadnúť peňažný obnos, bankovky. To bol môj vzťah k Pánu Bohu.

A bolo mi to ukázané a bolo to aj mne samej celkom jasné. Akonáhle Pán **dovolil**, že som ukončila svoje **dobré odborné vzdelanie**, akonáhle On pripustil, že som mala „**v spoločnosti meno**“, že som bola „niekým“, akonáhle On dovolil, aby som sa dostala k peniazom a mohla si veľa dovoliť, bol pre mňa Pán Boh **naraz nedôležitý** – On sa stal vedľajšou vecou v mojom živote.

Začala som si sama o sebe veľa namýšľať – **domýšľavosť** je veľmi nebezpečným úsekom na ceste životom! Moje **ego** rástlo do gigantických rozmerov! Ani som nebola schopná najmenšieho gesta lásky, a už vôbec nie vďačnosti voči **Pánovi!** Byť vďačný! Nikdy a odjakživa nie! Prečo aj! Ved' som všetko dokázala sama! Urobila som sa „**niekým**“. Ja sama som dosiahla všetko, o čom som snívala. Bola som totálne slepá, už som si nedokázala spomenúť na svoje trpnutie! Nebolo pre mňa možné povedať: „Pane, ďakujem za tento ďalší deň, ktorý mi dávaš! Ďakujem Ti za svoje zdravie! Ďakujem Ti za život a zdravie mojich detí. Ďakujem Ti, že máme strechu nad hlavou. Pomôž tiež aj chudákovi, ktorí sú bez prístrešia a nevedia, čím sa dnes budú živiť! Daj im predsa aspoň niečo na jedenie, nenechávaj ich samých, stoj pri nich!“ Nič z toho všetkého som nedokázala povedať. Nebola som toho schopná. Ani som na to nepomyslela. Bola som celkom ponorená do svojho ja. **A ja mne samej stačilo**. A tak som bola tým najnevďačnejším stvorením, aké si viete predstaviť. A ešte k tomu, že som nebola schopná žiadnej vďačnosti, dokonca som Pánom **Bohom pohrdala** a vydávala som Ho napospas **zosmiešňovaniu**.

Ezoterika – reinkarnácia

Oveľa viac než v Neho som verila v Merkúr, Venušu a súhvezdía. **Talizmany** boli pre mňa dôležitejšie ako Pán. Bola som oslnená **astrológiou** a náukou o hviezdach a všade okolo som rozprávala, ako hviezdy môj život ovplyvňujú a pozitívne utvárajú. Astrológia je jednou z týchto malých trhlín v našom živote duše, ktorým neprikladáme žiadny význam. A keď potom spozorujeme, ako sme zapletení do týchto trikov, ktoré tiež **majú démonický pôvod**, potom už býva väčšinou príliš neskoro, aby sme sa z toho ešte vyslobodili. Začala som potom behať za každým módnym prúdom ducha doby. Všetky náuky – aj keď pramenili z akokoľvek chorých mozgov – boli pre mňa zaujímavejšie ako radostná zvesť Pána. Všetko bolo „in“ viacej

než Sväté písmo a storočia stará náuka Katolíckej cirkvi. Začala som preto tiež veriť na to, že človek jednoducho umrie a potom zasa nanovo začne mať ďalší život. Znovuzrodenie, **reinkarnácia**, bola pre mňa vítanou náukou, aby som si vyplnila svoj neverecký a bezduchý život.

Vd'ačnosť voči môjmu Stvoriteľovi mi bola cudzia. Proste som na to vôbec nikdy nemyslela. **Milosť** bola niečím, čo som zo svojho slovníka **vyškrtla** – stala sa pre mňa cudzím slovom, ktorého význam som úplne zabudla a pre svoj životný postoj už ani nepotrebovala. Už som si vôbec nebola vedomá toho, že PÁN zaplatil aj za mňa vysokú cenu, že som aj ja bola Ním vykúpená za cenu Jeho Najdrahšej Krvi.

Toto všetko mi prichádzalo na myseľ pri tejto skúške z Desatora **prostredníctvom slov a otázok toho nebeského hlasu. Teraz som to všetko videla úplne priezračne.** Slepota akoby bola zmazaná. Skúšajú ma a chcú vedieť, čo viem o Desatore prikázani. A vytýkajú mi, že som predstierala, že som si namýšľala, že Boha uctievam, že Pána milujem. **Tíkli ma mojimi vlastnými slovami.** A čo to malo teraz znamenať... mala som byť jednoducho odkomandovaná k diablove, do pekla?

Keď ku mne do ordinácie raz prišla jedna milá pani, aby moje miestnosti vydymila svojou zmesou bylín a vykropila esenciami šťastia a aby usporiadala ceremóniu vyhánania nešťastia, povedala som jej: „Ja na takýto humbug neverím, ale len to urobte, človek nikdy nevie. Keď to neuškodí, môže to byť ešte na niečo dobré.“ A tak tie miestnosti zahmlila svojimi zaklínadlami a pokropila svojimi vodičkami, aby do mojich miestností pomohla preniknúť šťastiu a pohode. Tak som pripustila, aby samé toto **primitívne kúzelníctvo** a táto **povera**, odporujúca mojej vedeckosti, mali v mojom živote už **väčší význam a vplyv než Pán** a Jeho radostná zvesť.

Mala som v ordináčnej miestnosti schovaný v jednom kúte, kde to nikto nemohol vidieť a kde si to nemohli všimnúť ani pacienti, mäsitý list rastliny aloe vera (po španielsky: „Penca de sáliba“), o ktorej mi rozprávali, že sú ňou vyhánané zlé energie z miestnosti.

Posúďte teraz sami, na akých mylných a bludných cestách som sa nachádzala! Dozvedáte sa všetko, aká **prázdnota** naplňala môj život **namiesto pravej náuky.** Hanba mi za to a dnes sa za to hanbím. Ale to bohužiaľ bol skutočne môj vtedajší život!

A tak pokračovali, aby analyzovali môj život na základe Desatora Božích prikázani. Pritom tiež celkom presne poukazovali na to, ako som sa chovala voči svojim blížnym. Ako často som predsa volala k Pánovi, že Ho milujem a mám rada, kým som sa od Neho, svojho Pána Boha, odvrátila. Skôr, než som začala blúdiť po mylných cestách ateizmu a nasledovať falošné náuky, často som Pánovi hovorila: „Môj Pane a môj Bože, milujem Ťa!“

Ja a môj blízny

Ale tým istým jazykom, ktorým som Pána tak chválila a vebila, týmto istým jazykom a tými istými ústami som celému ľudstvu hádzala polená pod nohy a nazývala ho čertovským. **Všetko a každého** som len **kritizovala.** Nič mi nebolo vhod. **Na celý svet som ukazovala prstom** a pripisovala som mu vinu, **len na seba som neukazovala**, ja som bola zo svojich obviňovaní vyňatá! Ved' **ja som bola tá „svätá Gloria“**, tá „dobrá“, tá „milá“ a tá „krásna“.

A ako som sa pritom ešte vychvaľovala, keď som hovorila, že milujem Boha. A pritom som bola **závistlivá, neznesiteľná** a už vôbec nie vd'ačná!

V žiadnej chvíli som **neprejavovala uznanie a vd'ačnosť svojim rodičom a svojej rodine** za všetku námahu, obete a lásku, ktorú všetci vynaložili na to, aby mi umožnili dobré odborné vzdelanie, aby ma videli spoločensky postupovať, aby ma podporovali.

Ale k tomu patrí ešte aj to, že akonáhle som dokončila svoje vzdelanie, akonáhle som sa vyšplhala na svojom kariérom rebríčku, tu už moji **rodičia a moja rodina neboli pre mňa dôležití.** Dokonca sa tí, ktorí ma všetkými možnými prostriedkami podporovali, stali vedľajšou vecou, ktorá nestojí za zmienku. Áno, došlo to dokonca tak ďaleko, **že som sa hanbila za svoju matku.** Hanbila som sa za ňu, pretože pochádzala z tak jednoduchých pomerov a živorila za tak žalostných okolností.

Ja a moja rodina

A po tomto zhrnutí môjho egoistického životného štýlu mi pri tejto skúške z Desatora Božích prikázani ešte ukázali, ako som **zlyhala aj ako manželka** a ako som sa správala úplne mimo, ďaleko vzdialená od očakávaní, ktoré zveril Boh kresťanskému partnerovi v manželstve.

Čo som bola za **manželku?** Aká som bola? Celý deň som šomrala už od okamihu, kedy som vstala z postele. Môj milý muž ma priateľsky pozdravil slovami: „Dobré ráno!“ A čo som na to povedala ja: „Ako to má byť dobré ráno? Pozri sa predsa z okna! Ved' už zasa prší!“ Vedela som jednoducho vždy niečo vytknúť a kritizovať, mala som **zlú náladu.** Nikto mi nemohol nič urobiť po chuti. Na všetkom som niečo nachádzala a hneď som sa nad tým začala **rozčuľovať.** Nielen voči svojmu mužovi, ale aj **voči deťom** som sa chovala tým

istým neznesiteľným a tiež **nespravodlivým spôsobom**.

V tejto skúške na druhom brehu mi tiež ukázali, že som nikdy, ani raz nemala úprimný cit lásky alebo pravého súcitu voči ľuďom naokolo, voči svojim bratom a sestrám v rodine. A Pán mi povedal: „Ty si na nich proste nikdy nemyslela!“ A uvidela som nespočítateľné množstvo chorých a osamelých a začala som plakať:

„Ó, Pane, akí sú úbohí, akí opustení, títo chorí ľudia. Nikto sa o nich nestará! Dopraj mi predať tú milosť, aby som k nim išla a navštívila ich, aby som ich potešila a zahнала ich samotu tým, že by som pri nich zostala. Tiež veľa týchto detí, ktoré už nemajú matku, tie často tak malé siroty, ó, Pane, aké utrpenie musia znášať už v celkom mladom veku!“

A čím viac som sa pozerala a čím ďalej postupovala táto skúška, tým zreteľnejšie som pred sebou videla svoje **skamenené srdce**. Bolo pre mňa ako obluda, ktorú som teraz naraz musela zistiť vo svojom predchádzajúcom spôsobe bytia. A všetko bolo také jasné a také jednoznačné, že **som sa žiadnym spôsobom** – ako som inak bola vždy zvyknutá – z tejto aféry **nemohla vyvliecť**. Jedným slovom stručne a jasne povedané, zhrnuté: V tejto skúške na základe Desatora Božích prikázaní som totálne prepadla. Na základe svojho uplynulého života som nemal šancu obstáť.

Bolo to proste nepochopiteľne strašné! Vo svojom uplynulom živote som žila v obrovskom chaose.

Neexistoval už žiadny poriadok, ako bol daný stvoreniu. Čo mi pomohlo, že som nikoho nezavraždila a žiadneho človeka nezabila? Budem vám rozprávať ešte jeden príklad:

Veľmi často som množstvu potrebných ľudí darovala tovar, potraviny, oblečenie a veľa ďalšieho. Ale nikdy som im to **nedávala z nezištnej lásky, ale väčšinou, aby som získala na význame**, aby som ukázala, aká som dobrá, aby som na nich zapôsobila lživým dojmom a aby som si v našej pokrytecky uhladenej spoločnosti vybudovala o sebe pekný obrázok. Pretože som totiž bola veľmi bohatá, chcela som tiež ľuďom ukázať, aká som dobrotivá a veľkodušná. Mali na moju veľkorysosť získať s otvorenými ústami, a tiež mi preto závidieť a obdivovať ma. A tiež preto, že som bola taká bohatá, **chcela som svojimi darmi a veľkorysosťou manipulovať s biedou a chudobnými ľuďmi** a tiež ešte seba urobiť potrebnou. A tak som napríklad hovorila: „Pozri, tu ti dávam to a ono (podľa toho, čo mi práve prišlo pod ruku alebo čo mi proste zostalo), ale prosím ťa, buď taký láskavý a choď namiesto mňa na rodičovskú schôdzku do školy mojich detí a zastúp ma tam, pretože bohužiaľ nemám čas, aby som chodila na tieto školské zhromaždenia, kde sa vždy kontroluje osobná účasť.“ A týmto spôsobom som síce v celom okolí rozdala nespočetné množstvo vecí, ale **každý dar bol z mojej strany spojený s nejakými podmienkami alebo požiadavkami**. A tak som ľudí mala na svojom vodítku. Manipulovala som nimi a oni na mne boli závislí. A okrem toho sa mi mimoriadne páčilo, keď som pozorovala, že za mnou behá huf ľudí a za mojím chrbtom ďalej **hovorila, že som vraj tiež veľkodušná, dobrotivá a svätá**. Budovala som si tak v spoločnosti o sebe pôsobivý obraz. **Nikto nevedel, že to je klamný obraz**, ktorý nezodpovedá skutočnosti. A teraz to bolo zjavné.

Pri tejto mojej skúške vyšlo všetko najavo. Povedali mi: „**Jediným Bohom, ktorého si uctievala, boli peniaze. Týmto božstvom peňazí si sa sama zatratila!!** Kvôli tomuto svojmu Bohu peňazí a zlata si sa rútila do priepasti. A tak si sa sama stále viac vzdalovala od Pána Boha.“

To súhlasilo, počas nejakej doby sme mali veľmi veľa peňazí, ale potom sme zbankrotovali. Dlhý nám prerastali cez hlavu, mali sme neskutočné množstvo dlhov. A peniaze nám úplne došli, už sme nič nemali... A keď mi práve toto všetko s peniazmi vytýkali, jednoducho som kričala: „Ale o akých peniazoch Vy tu hovoríte, zanechala som predať tam na zemi celé množstvo problémov a dlhov...“ a viacej už som povedať nemohla...

Nevezmeš meno Božie nadarmo!

Keď mi potom robili výčitky v druhom prikázaní, jasne som videla, ako som sa ešte ako dieťa poľutovaniahodným spôsobom učila, že **klamstvá** sú výborným prostriedkom, aby som unikla trestom svojej matky, ktoré niekedy mohli vyzeráť aj veľmi prísne a tvrdé. A tak som začala ísť svojou cestou **v spoločnosti otca všetkých klamstiev, satana**. Stal sa tak mojim spoločníkom na ceste. Stala som sa veľkou klamárkou. A v tomto „umení klamstva“ som sa zdokonaľovala. Stávala som sa stále perfektnejšou. A v tej miere, **ako sa moje hriechy stávali stále väčšími** a nechutnejšími, **stupňovali sa aj moje lži** a stávali sa stále väčšími a nehanebnjšími.

Chcela som asi dokázať sama sebe, k akému majstrovstvu to v tejto disciplíne klamstva môžem dotiahnuť. Lži sa stávali stále mocnejšími a prerástli mi cez hlavu – rovnakým spôsobom ako dlhy.

Vrchol hriechu klamstva som dosiahla, keď išlo aj o to sväté, o to Najsvätejšie a o samotného Pána.

Pozorovala som, že moja maminka mala veľkú bázeň pred Pánom Bohom. A pre ňu bolo meno Pána niečím úctyhodným a veľmi svätým. Nechala som si to prejsť hlavou a pomyslela som si, že to je pre mňa naozaj tá najlepšia zbraň. Tak ju mám (svoju matku) úplne v hrsti. A začala som pri každej maličkosti, a aby som podporila každú z mojich lží, prisahať na Boha.

Brala som meno Božie proste ľahkovážne a bezdôvodne do úst. Svojej matke som napríklad hovorila: „**Mami,**

pri našom milom Kristovi ti prisahám...“, alebo: **„Mami, pri mene Boha Otca ti prisahám, ubezpečujem ťa,“** atď., atď.... a tak som pritom vierohodne vymyslenými lžami unikala asi pred zaslúženými trestami svojej matky.

Dokážete si predstaviť, že pre svoje klamstvá, pre svoje lotroviny, pre túto hromadu výkalov, v ktorej som sa často cítila ohromne dobre, som **zneužívala najsvätejšie Meno Božie** a tým som aj Jeho zaťahovala do výkalov, pretože som sama bola rovnako až po krk zaborená v tomto močiari hriechov a v tomto ľudskom hnoji.

A teraz sa pozrite, moje milé sestry a bratia, vďaka svojmu osudu a tejto skúsenosti smrti, o ktorej tu práve podávam správu, som sa tiež naučila a na vlastnej koži zakúsila, že **slová a vety**, ktoré opúšťajú naše ústa a ktoré z nás vychádzajú často tak ľahkovážne a neuvážene, nie sú proste odvíate vetrom a takpovediac **sa nerozplynú**. Nie, zostávajú často skutočnosťou, ktorá nás oveľa neskôr dostihne a naraz sa nám **zasa vráti ako bumerang**, možno dokonca ešte lepšie vyjadrené, **dopadne späť na nás**. Možno vám teraz prebehne mráz po chrbte, keď vám poviem nasledujúce. Nie raz, ale veľmi často, keď bola moja matka naozaj tvrdohlavá a proste mi nechcela veriť, skrátka som jej povedala:

„Mami, nech do mňa udrie blesk, ak ti klamem. Hovorím ti len čistú pravdu!“

A tieto moje časté výroky upadli do zabudnutia a nikto už na ne nemyslel. Ale teraz sa pozrite, stojím pred vami len z čistého Milosrdenstva Božieho, **pretože ma skutočne zasiahol blesk**, prakticky mnou prešiel, prakticky ma rozpolil na dve časti a úplne spálil.

Tak mi teda na onom svete ukázali, ako ja, ktorá som sa veľkolepo vydávala za katolíčku, som nikdy nedodržala slovo, vždy som bola len vierolomná a vždy som najsvätejšie Meno nášho Pána a Boha len zneužívala a stavala pred svoje nečestnosti.

Zapôsobilo na mňa, ako Pán znášal všetky tieto ohavné a odporné prípady a ako **súčasne všetky tvory pred Ním na znak dojemného klaňania a úcty padajú na tvár**. Videla som najblahoslavenejšiu **Pannu Máriu**, Matku Božiu, pri nohách Pána vo veľkej úcte a adorácii. Modlila sa za mňa a **úpenlivo Ho prosila**. A ja, veľká a hanebná hriešnica, som si zo svojho bahna s Pánom tykala! Ja, ktorá som bola predsa údajne taká dobrá a mala som takú dobrú povest', ktorú som si však kúpila svojimi manipuláciami. A tak som sa videla, ako často som sa **búrila proti Pánovi**, aká som bola na Neho nahnevaná, ako som na Neho nadávala a aj **Ho preklínala**. Bolo pre mňa nielen **zahanbujúce**, ale skôr **nezniesiteľné a bolestné**, keď som si bola vedomá tejto minulosti a mala som na ňu jasný pohľad.

Spomni si, aby si deň sviatočný svätil!

Keď pri mojej skúške podľa Desatora došlo na prikázanie svätenia Pánovho dňa a sviatočných dní, bol to hrozný okamih. Prepadla ma sotva znesiteľná bolesť. Ten hlas mi povedal celkom jasne a sucho, že som bola **denne štyri aj päť hodín zamestnaná svojím telom**, svojim zovňajškom, svojou zdanlivou krásou, pričom som denne nevenovala ani 10 minút tomu, aby som Pánovi potvrdila svoju hlbokú náklonnosť a vďačnosť alebo aby som k Nemu hovorila v modlitbe. Áno, často to bolo dokonca tak, že keď som Mu sľúbila ruženec, odverklíkovala som ho väčšinou v chvate a strese. Pritom sa tiež stalo, že som povedala: „Veď to zasa dopadne dobre. Môžem sa iste dobre **odmodliť ruženec v reklamných pauzách svojich obľúbených televíznych seriálov**.“

A tak mi na onom svete ukázali, aká som bola voči svojmu Pánu Bohu stále nevďačná, nikdy mi nenapadlo, aby som Jemu, svojmu Stvoriteľovi a Vykupiteľovi, poďakovala. A tiež mi jasne predostreli pred oči, čo všetko som splodila za výhovorky, keď išlo o to, že som nechcela ísť na svätú omšu z čistej lenivosti. **„Ale mámi, ak je Boh všade a všade prítomný, prečo by som tam potom mala bezpodmienečne chodiť a vyhl'adávať ho v kostole?“**

Jasné, pre mňa bolo veľmi jednoduché a pohodlné prednášať takéto výroky a takto rozprávať. A ten hlas znovu opakoval výčitku, že som Pána **Boha nechala na seba čakať každý deň 24 hodín** a celý čas som si na Neho nespomenula. Nemodlila som sa k Nemu a ani v nedeľu som k Nemu nešla, aby som Mu ďakovala, aby som Mu prejavila svoju vďačnosť a ukázala Mu svoju lásku aspoň v Pánov deň. To na mňa bolo proste príliš. Bola som príliš **pyšná** a naviac nafúkaná.

Ale najhoršie na tomto mojom prípade bolo, že táto návšteva kostola bola pre moju dušu ako reštaurácia. Bez chodenia do kostola moja **duša** zakrpatievala, lepšie povedané **hladovala**, pretože tak isto nedostávala žiadnu potravu. Ale venovala som sa len svojmu telu. Aby som sa starala o toto pomimutélné telo a rozmaznávala ho, na to som mala všetok čas na svete. Stala som sa **otrokyňou svojho tela**. A pritom som celkom prehliadala jeden malý, ale podstatný detail.

Mala som tiež dušu, o ktorú som sa jednoducho vôbec nestarala. Bola „úplnou sirotou“. Nikdy som ju neživila Božím Slovom. Pretože aj na to som mala vo svojom repertoári lákavejšiu táraninu, keď som vytrubovala, že ten, kto pravidelne číta Bibliu, sa skôr alebo neskôr zblázni.

A sviatosti som vôbec nemala v láske. Ako by som len mohla vyznávať svoje hriechy jednému z tých „starých,

skostnatených úbožiacov“, ktorí sami boli horší a hriechnejší než ja sama! Pretože pre mňa a moje prasaciny bolo **veľmi vítané, aby som na spoved' nechodila**. Ten veľký klamár a rozvracač (ved' to je doslovný význam slova „diabolos“), totiž satan, ma držal ďaleko od spovedi a sviatostí. A tak to satan doviedol aj do stavu, aby zabránil uzdraveniu a očisteniu mojej duše. Je to totiž tak, že démon zakaždým, keď som sa dopustila hriechu, otláčil na biele šaty mojej duše svoje razítko, čierne znamenie svojej ríše temnoty. Moje hriechy neboli bez následkov. Neboli bezplatné a zadarmo, ale naopak, mali ťažké dôsledky pre zdravie mojej duše. Nikdy – okrem prvého svätého prijímania – som si neurobila dobrú svätú spoved'. A od tej doby som už nikdy na spoved' nešla. A nie zriedka som sa stretla s **kňazom prispôbeným dobe**, ktorý mi dokonca dával za pravdu v mojom postoji k individuálnej spovedi – a túto sviatosť označoval ako už nezodpovedajúcu našej modernej dobe a že už nie je pre moderného človeka žiadúca. A preto tiež dochádzalo k tomu, že zakaždým, keď som **išla na sväté prijímanie**, prijímala som Pána Ježiša Krista v Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej **nehodne**.

A moje rúhanie išlo dokonca tak ďaleko, že som pyšne a akoby som vedela všetko všade hlásala: „Čo to má byť, tá Najsvätejšia? Ved' ako to má byť možné, aby sám všemohúci živý Boh bol prítomný v kúsočku chleba, v hostia? Títo kňazi by predsa mali radšej k hostia pridať trochu karamelovej polevy, aby aspoň chutila dobre a nie tak mdlo.“

Tak ďaleko sa môj život teraz vymkol spod kontroly a natoľko som opustila poriadok vo stvorení, že som bola schopná vytrubovať takéto **rúhanie**. A tak som dosiahla najhlbší bod, **odbúranie a ničenie svojho vzťahu k Bohu, k svojmu Stvoriteľovi**.

Nikdy som nedopriala svojej duši niečo naozaj hodnotné, nejakú potravu. A aby som tomu všetkému ešte nasadila korunu, nerobila som nič iné než to, že som **kritizovala a očierňovala kňazov**. Mali by ste zažiť, ako mi práve tento bod ťažko dopadol na hlavu pri mojej skúške na onom svete. Tento hriech mi Pán veľmi ťažko pripočítal. V mojej rodine bolo už dávno zvykom obtierať si ústa o kňazov. Pokiaľ si spomínam, teda od tej doby, keď som bola ešte veľmi malá, u nás doma sa **o kňazoch hovorilo nepekne**. Začínajúc mojím otcom všetci jednoducho hovorili, že kňazi boli typy záletníkov, otočili sa za každou sukňou a že všetci spolu boli viac požehnaní peniazmi a bohatstvom, než my jednoduchí ľudia. A všetko toto ohováranie sme my deti opakovali od malička. A k tomu mi teraz povedal Pán smutným, ale prísny hlasom: „Čo si si myslela, že si, aby si tak konala, akoby si bola Pánom Bohom, a posudzovala mojich pomazaných a pritom ich ešte ohovárala a urážala?“ A pokračoval: „Oni sú ľudia z mäsa a krvi. A čo sa týka **svätosti nejakého kňaza**, tak tá je **živená tiež predovšetkým cez spoločenstvo veriacich, cez ľudí vo farnosti**. Spoločenstvo nesie Bohu zasvätenú osobu svojimi modlitbami, uznaním a úctou, ktorú mu preukazuje, podporou, ktorú mu ľudia dávajú. **A ak nejaký kňaz prepadne hriechu, potom by ste sa ho nemali tak veľmi vypytovať na dôvody a obviňovať ho, ale skôr hľadať vinu v spoločenstve, ktoré mu odopieralo úctu, uznanie, podporu a modlitbu alebo ich neposkytovalo v dostatočnej miere.**“

A Pán mi potom ukázal, ako sa zakaždým, keď som kritizovala a špinila kňaza, na mňa vrhli démoni a ako sa ku mne pritisli diabli. A okrem toho som videla, aké veľké zlo som spôsobila, keď som vyhlásila a označila jedného Bohu zasväteného za homosexuála a táto novina preletela ako blesk celým spoločenstvom veriacich. Nedokážete si vôbec predstaviť, akú veľkú, nesmiernu škodu som tým spôsobila.

Cti otca svojho a matku svoju...

Teraz sme prišli ku štvrtému prikázaniu: **Cti otca svojho a matku svoju...**

A Pán mi aj v tejto oblasti postavil pred oči, aká som v priebehu svojho života bola **nevďačná** voči rodičom. Ako často a ako zle som na nich **nadávala a preklínala ich**. Vyhadzovala som im na oči, že mi nemohli poskytnúť všetko to, čo už dostali moje priateľky. A bolo mi jasné, aká som bola dcéra, ktorá proste nič nevedela oceniť a pre ktorú všetko, čo mi rodičia cez mnohé obete a za vynaloženia veľkých námah poskytli, bolo proste bezcenné.

Áno, vo svojom hneve voči rodičom som zašla dokonca tak ďaleko, že som jednoducho tvrdila, že táto pani vôbec nemôže byť mojou matkou, pretože mi proste pripadala tak primitívna, a **považovala som ju za príliš málo, než aby mohla byť mojou matkou**. Bolo pre mňa také odporné, keď som videla tento úsudok o sebe samej. Totiž o jednej žene bez Boha a ako táto žena bez Boha ničila a negatívne ovplyvňovala všetko, čo len prišlo do jej blízkosti. Ale najhroznejšie na tom všetkom bolo, že som si pritom ešte namýšľala niečo zvláštne, predovšetkým to, že som tiež dobrá a svätá.

Pán Boh mi tiež objasnil, prečo som si len **mohla namýšľať**, že sa pri tomto štvrtom prikázaní iste nemám čoho obávať. Bola som si totiž len preto istá, že túto prekážku zvládnem ľavou rukou, pretože – áno, v posledných rokoch ich života som **financovala lekárov a lieky**, ktoré moji rodičia potrebovali, keď boli chorí. Len kvôli tomuto úplne obyčajnému príbehu som si namýšľala, že som toto štvrté prikázanie naplnila viac než dost. Právo to **zapadalo do mojej životnej filozofie**, podľa ktorej som práve **posudzovala a zarad'ovala všetky svoje skutky len podľa princípu peňazí a financií**. A práve tak to bolo aj s mojimi

rodičmi. Prostredníctvom svojich peňazí som nimi manipulovala a robila som ich poddajnými k svojim zámerom a záujmom.

Moje bohatstvo im, mojej matke a otcovi z jednoduchých pomerov, mňa vyvýšilo ako nejaké božstvo, ktoré oni sami, zaslepení mojimi peniazmi, naozajstne uctievali. A táto **situácia, vytvorená mamou**, mi tiež dovoľovala, aby som **po svojich rodičoch v drzej svojvôli šliapala**. Nedokážete si predstaviť, akú bolesť mi spôsobovali a ako až do špiku kostí boleli tieto jasné znalosti o mojom predchádzajúcom živote, ktoré som smela vidieť vďaka milosti Božej. Musela som sa prizerať, ako môj otec, naplnený veľkým smútkom, plakal a vzlykal nado mnou a nad mojim chovaním. Pretože aj napriek všetkým svojim slabostiam **bol dobrým otcom**.

Učil ma, aby som bola pracovitá a usilovná a viedla počestný život. Pretože len ten, kto vykonáva dobrú prácu a osvedčí sa vo svojom povolání, bude robiť pokroky a niekam to dotiahne. Ale bohužiaľ mu pri všetkých jeho námahách, aby ma dobre vychoval, **unikol jeden malý detail**, ktorý je ale niečím najpodstatnejším, totiž, **že som mala tiež dušu, ktorá bola pred vyhladovaním**, a že on ako vzor pre svoju dcéru mal poslanie, aby mi priblížil svojim životom aj radostnú zvesť a vieru. A v tomto ohľade úplne zlyhal a jednoducho vôbec nevidel, ako sa celý môj život na základe pochybenia tohto malého detailu potápal a ako som sa stále hlbšie zabárala do tohto bahna.

Bolelo ma, keď som videla, aký bol môj **otec záletník**. Cítil sa šťastne a veľmi blažene, keď mohol mojej matke a všetkým ľuďom rozprávať a chváliť sa tým, aký bol „mačo“ (juhoamerický výraz pre capa, záletníka a domáceho tyrana a podobne), pretože mal súčasne veľa žien (jeho rečou: veľa báb) a bol schopný si ich všetky udržať a uspokojiť. Okrem toho môj otec nadmieru **pil a fajčil**. Na všetky tieto neresti a zlozvyky bol môj otec teraz ešte aj **pyšný** a veľmi si na tom zakladal, pretože mal mylný názor, že to neboli žiadne neresti, ale úplne naopak – cnosti, ktoré ho robili niečím zvláštnym.

A tak som už v mladosti vnímala, ako moja **matka často sedela doma uplakaná**, keď sa môj otec začal zasa raz chváliť svojimi ďalšími ženami a dobrodružstvami, ktoré s nimi mal. A čím častejšie som to zažívala, tým viac **rástol vzdor, hnev a odpor, ktorý ma prenikal**. A teraz vidím priebeh svojho doterajšieho života a naraz chápem, ako ma tieto neovládané pocity a odpor pomaly **ženu do „duchovnej smrti“**, privádzajú moju dušu k záhube. Prepadol ma mohutný **hnev**, keď som sa musela dívať, ako môj otec ponižoval moju mamku pred očami celého sveta. A začínam sa proti tomu brániť, repcem proti tomu a dohováram svojej matke a pokúšam sa ju ovplyvniť. Hovorím jej napríklad toto:

„Nikdy nebudem ako ty, nikdy nenechám, aby mi nejaký muž robil takéto veci. My ženy práve nemáme v našej spoločnosti žiadnu cenu, a sme preto pokorované, pretože existujú ženy, ktoré sú ako ty a ktoré všetko znášajú. Ženy, ktoré sa bezvládne podrobujú svojvôli „mačov“, ktoré už nemajú žiadnu dôstojnosť a hrdosť, sú skôr len zlomenými osobnosťami. Práve ženy, ktoré dovoľia domýšľavým mužom, aby po nich šliapali a konali s nimi ako s najposlednejším výkalom.“

A keď som bola už trochu staršia, povedala som svojmu otcovi:

„Nikdy, ver mi a zapíš si to za uši, oči, nikdy nedopustím, aby so mnou nejaký muž konal a pokoroval ma tak, ako to znovu a znovu robíš s mojou mamkou. Keď to dôjde tak ďaleko, že mi bude muž neverný a bude ma podvádzať, pomstím sa mu a zašliapnem ho do kanála. So mnou nie, môj milý otec!“

Po tomto ma môj otec zmlátil ako žito a kričal na mňa: „Čo si to len dovoľuješ? Čo sa to opovažuješ? Čo myslíš, že si, aby si so mnou takto hovorila?“ Vôbec si nedokážete predstaviť, aký zlý „mačo“ bol môj otec. A ja som nedokázala držať ústa a odpovedala som: „Aj keď ma zmlátiš, a dokonca zabiješ, prisahám ti, že niečo takého si nenechám robiť. V prípade, že to niekedy dôjde tak ďaleko, že sa vydám a potom sa dozviem, že mi je môj manžel neverný, potom sa na ňom strašným spôsobom pomstím, aby ste vy muži konečne pochopili, čo zažíva žena, keď s ňou muž jedná ako s najposlednejším výkalom, ponižuje ju a šliape po nej ako po špinavej handre.“

A týmto spôsobom **som sa celú dobu zožierala všetkým tým odporom, týmto hnevom a touto zlosťou** a zasypávala som tým svoje myšlienky a mozog. **Ja sama som si otravovala svojho ducha a svoj charakter**. Keď som potom bola už samostatná a dospelá – a prirodzene som už mala tiež dostatok peňazí – začala som svoju matku stále znovu ovplyvňovať tým, že som jej hovorila: „Vieš čo, mámi? Rozíď sa s otcom, rozveď sa s ním!“ A tak som sa správala aj napriek tomu, že som si svojho otca veľmi ctila a tiež ho mala rada. Aj napriek tomu som vždy znovu a znovu svojej matke dohovárala a hovorila som jej:

„To predsa nemôže byť, aby si jednoducho tak znášala takéhoto chlapa, ako je môj otec! Buď si predsa vedomá svojej dôstojnosti ženy! Vydoby si späť svoju česť a ukáž mu predsa, že si niečím cenným, zvláštnym, a nie kusom zablátenej handry, o ktorú sa môže otrieť!“

Tieto a podobné frázy som pred svojou matkou stále znovu opakovala. Dokážete si to predstaviť? Vsadila som všetko na to, **aby som svojich rodičov od seba rozdelila, by som ich dotlačila k rozvodu** ich manželstva.

Ale väčšinou mi potom moja mamka povedala:

„**Nie, milá moja dcéra, nenechám sa rozviezť**! Nemysli si, že toto chovanie sa tvojho otca nie je pre mňa veľmi ponižujúce a bolestné. Trpím tým veľmi – ako si iste vieš predstaviť. Ale prinášam túto obeť a vydržím, pretože ste tu predsa vy – mojich sedem detí. Vás je sedem detí a ja som len sama. Tak je predsa lepšie, aby

tým trpel len jeden, a nie aby potom muselo znášať tú bolesť sedem ľudí. A koniec koncov – tvoj otec je predsa aj dobrým otcom a moje srdce jednoducho neznesie, aby som proste utiekla a nechala vás vyrastať bez otca. Ešte sa ťa spýtam: Keď sa s otcom rozídem, kto sa potom ešte bude modliť za to, aby sa obrátil a bola tak zachránená jeho duša? **Bolesť a ponižovanie**, ktoré mi spôsobuje tvoj otec, **spájam s nevýslovnými bolesťami nášho Pána Ježiša Krista na kríži. Každý deň hovorím nášmu Pánu Bohu: „To, čo tu musím trpieť a znášať, nie je predsa vôbec ničím v porovnaní s bolesťami, ktoré si za nás vytrpel na kríži. Aby moje utrpenie získalo hodnotu, prosím, dovoľ, aby som sa spojila a zjednotila s Tvojim utrpením, aby tak aj moje malé útrapy získali silu, aby som od Teba obdržala milosť, aby sa môj muž a moje deti obrátili a tak boli zachránené pred večným zatratením!“**

Mne to všetko bolo nepochopiteľné a vtedy som nad takouto „hlúposťou“ len potriasla hlavou. Bolo to na mňa jednoducho príliš. To boli myšlienky, ktoré mi boli úplne cudzie a diametrálne protichodné môjmu spôsobu života a myslenia, a preto som ani nemala pochopenie pre tieto matkine výpovede. A aby ste vedeli: nielen, že som sa to nesnažila pochopiť, ale **tieto matkine výpovede ma len ešte viac dráždili** a popudzovali môj hnev.

Viedlo to k tomu, že sa zmenil celý môj život, pretože som naozaj **začala rebelovať**. Táto rebélia sa prejavovala predovšetkým v tom, že som sa zasadzovala o **ženské práva a emancipáciu** – a to nielen ako normálny prívrženec – nie, v boji za práva žien som bola v prvej línii. Začal som **obhajovať potrat**, právo ženy, aby sama rozhodovala o svojom bruchu, nezávislosť a **právo žiť ako „single“** alebo **vo voľnom partnerstve** – organizovať život s takzvanými „partnermi pre určitý úsek života“, začala som **propagovať rozvod** ako vítané riešenie manželských problémov. Zvlášť som tiež **obhajovala „zákon odplaty“** (Ley de Talion = právnická zásada „odplatiť rovné rovným“ – „oko za oko, zub za zub“). To znamená: Dávala som ženám vždy dobrú radu, aby jednoducho odplácali rovné rovným a rovnako sa každému mužovi, ktorý je neverný, pomstili tiež neverou – ak je to možné s jeho najlepším priateľom. Aj keď som osobne svojmu manželovi nikdy v živote nebola telesne neverná, tak som svojimi **škodlivými radami u veľmi veľa ľudí spôsobila veľmi veľké škody. Žiaľ Bohu!**

Nezabiješ – umelý potrat

Keď sme v mojej „knihe života“ prišli k piatemu Božiemu prikázaniu – **Nezabiješ, pomyslela som si**: Konečne si nemusím nič vyčítať, pretože **som nikoho nezabila** a žiadneho človeka som nepripravila o život. A na moje veľké zdesenie **ma Pán Boh poučil** o niečom celkom inom. Ukázal mi so všetkou zreteľnosťou, že som bola príšerne hroznou vrahyňou. A vraždy, do ktorých som bola zapletená, patrili mimo iné do triedy zločinov zabíjania, ktoré sú v Pánových očiach najohavnejšie svojho druhu, totiž **umelé potraty nenarodených detí**.

Dávajte teraz dobrý pozor! Moc a vplyv, ktoré som získala pomocou peňazí, ma zvedli a priviedli k tomu, že som **financovala** nie jeden, ale niekoľko – ak nepoviem mnoho – umelých potratov. Len moje peniaze tieto potraty umožnili. Pretože som, áno, stále hovorila: „Žena má právo si zvoliť, kedy chce zostať tehotná a kedy nie. Jej brucho patrí len jej samej!“

A teraz sa pozrite! V mojej „knihe života“ bolo čierne na bielom – a bola to pre mňa veľká bolesť, keď som tu videla a nakoniec tiež pochopila – do akých odporných zločinov som sa sama zaplietla vďaka peniazom. Bolo to ale nezmazateľne zapísané v mojej „knihe života“. Navyiac som **donútila k potratu jedno dievča**, ktoré malo sotva 14 rokov. Bola som jej majstrová. Ak má niekto v sebe jed, tak v jeho okolí nezostane nič zdravé. Všetci, ktorí sa priblížia k takémuto človeku, sú negatívne ovplyvňovaní, prichádzajú do styku s týmto jedom a aj sami sa potom stávajú zamorenými a jedovatými. **Ďalšie** ešte úplne mladé dievčatá, tri z mojich neterí a snúbenica jedného z mojich synovcov, išli na potrat. Bez všetkého im dovolili prísť za mnou, pretože som bola tá s veľkými peniazmi, ktorá mohla všetko riadiť – a bola taká „dobrotivá“. Bola som tá dobrá teta, ktorá vždy všetkých pozvala. Tá dobrá teta, ktorá im rozprávala o novinkách zo sveta módy a ktorá im **najnovšiu módu** tiež predvádzala a často aj kupovala. Bola som tou, ktorá týmto mladým stvoreniam napomáhala **ako sa učiť byť atraktívnejšími**, ako vstúpiť do sveta „lesku“ a ako druhým ukazovať svoje mladé telá čo najviacej **sexi a dráždivé**.

A predstavte si! Moja sestra mi v úplnej dôvere poslala a prenechala svoje deti. A ako som ich skazila a **urobila prostitútkami!** Áno, priviedla som tieto mladé dievčatá, napoly ešte deti, k prostitúcii. A to bol ďalší do neba volajúci zločin a strašný hriech, ktorý v poradovníku tých najohavnejších zločinov pred Pánom zaujíma hneď ďalšie miesto za umelým potratom. Pretože som tieto mladé dievčatá učila nasledujúcemu: „Moje milé dievčatá, nebudte predsa hlúpe! Aj keď vám vaše matky toľko rozprávajú o **hodnote panenstva, cudnosti a čistoty**, potom je potrebné proste poukázať na to, že **vaši rodičia ešte žijú v minulosti**, ich svet už nie je svetom dneška, sú v zajatí včerajška, zmeškali slobodný a moderný život. Musíme mať pre to pochopenie. Ale vy samé by ste sa mali **pripojiť k modernému životu**, ktorý obsahuje slobodu vybojovanú nami ženami, a **naplno sa realizovať ako ženy** – teda počúvajte ich, majte pre **nich** porozumenie, pretože oni

skrátka inak nemôžu. Ale nekazte si predsa preto svoj vlastný mladý život. Vaše **matky** s vami hovoria o Biblii, ktorá existuje už 2000 rokov. Ony už tiež **nie sú „up-to-date“ (moderné)**.

A farári tiež odmietli to moderné a nechcú ísť s dobou. Kážu len to, čo im predloží pápež, ale **pápež tiež nie je zrovna dobový**, tento pápež vyšiel z módy. A každý moderný **človek, ktorý ho ešte počúva, je hlúpy** a môže si za to sám, keď si svoj život nevie poriadne užiť.“

Vidíte teraz ten jed, ktorý som sypala do týchto mladých, nevinných dievčenských sŕdc. Je to proste nepredstaviteľne **obludné!**

A tiež som tieto mladé dievčatá učila, ako si môžu najlepšie užívať svoje telo a potešenie pri sexe. Pritom som ich výslovne upozorňovala na to, aké je dôležité, aby sa chránili. Naučila som ich všetkým mne známym metódam. Pod názvom „Dokonalá, samostatná žena“ som ich čo najpresnejšie informovala o všetkých **rizikách a ochrane pred nimi pri pohlavnom styku**. A jedného dňa potom ku mne do ordinácie príde jedno z týchto dievčat, totiž snúbenica môjho synovca – mala ledva 14 rokov – (a to, čo vám tu rozprávam, som osobne videla zapísané v „knihe môjho života“) – príde teda ku mne do ordinácie a rozpráva mi s usedavým plačom: „Gloria, som predsa ešte taká mladá, som prakticky **sama ešte dieťa, a napriek tomu som už tehotná**.“ Ja som na to odpovedala: „Ty si ale hus! Či som vás neučila, ako sa má človek chrániť!!!“ Na to povedala, stále ešte plačúc: „Áno, iste, ale ono to proste správne nefungovalo.“ A pohľadom do svojej „knihy života“ som videla, že **mi Pán toto mladé stvorenie vlastne poslal, aby som ho uchránila** pre hlúposťou. Chcel, aby som ju uchránila pred pádom do tejto priepasti, **aby som ju odvrátila od potratu** jej dieťaťa.

Pretože **umelý potrat** nám okolo krku navlieka takú ťažkú reťaz, ktorá nás tlačí k zemi a ktorú potom len sotva dokážeme za sebou vláčiť. Vyvoláva bolesť, ktorá už nikdy v našom živote neprestane. **Je to tá nezmyselná istota, že človek spáchal vraždu, teda že je vrahom.**

A najhoršie na tom je, že človek nezavraždil len tak niekoho, ale **svoje vlastné telo a krv, svoje vlastné dieťa**. A v prípade tohoto dievčaťa bolo najhoršie to, že namiesto toho, aby som ju od toho odvrátila a rozprávala o našom Pánu Bohu, vtisla som jej do ruky hrst peňazí, aby si tento potrat mohla dovoliť. A aby som uspokojila svoje svedomie – vôbec neviem, či sa to ešte vôbec dá nazvať svedomím, čo som vtedy mala – dala som jej toľko peňazí, aby mohla ísť do najrenomovanejšej potratovej kliniky, aby potom neboli naozaj žiadne komplikácie. A tak, ako pri tejto príležitosti, som **financovala ešte niekoľko** – ak nepoviem veľa – potratov.

Je to tak strašné, keď na to dnes pomyslím. Zakaždým, keď je takto prelievaná **krv dieťaťa**, je to ako **veľká zápalná obeť pre satana**, je to slávnostná hostina pre diabla. Šúcha si ruky a tancuje od radosti. A nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi to spôsobuje bolesť ako pri Jeho smrti na kríži a pri týchto bolestiach sebou šklbe a zakaždým tým veľmi trpí, **keď je umučené nenarodené, nevinné dieťa**.

V „knihe života“ som totiž tiež mohla vidieť, **ako vzniká život**. Videla som, **ako sa naša duša tvorí** v okamihu, keď sa stretne spermia s bunkou vajíčka. V tom okamihu preskočí prekrásna **iskra**, ktorá vyžaruje svetlo, ktoré **má svoj pôvod v slnečnom svetle Boha Otca**. A brucho nastávajúcej matky je ožiarené lúčmi tejto novej duše v okamihu, keď bola oplodnená jej bunka vajíčka. A keď potom dôjde k **potratu, potom táto duša kričí a stená čírou bolesťou**, aj keď sa ešte neutvorili žiadne oči ani údy. A celé spoločenstvo svätých, celý onen svet vníma tieto výkriky a toto stenanie, keď je vraždená nová, za pomoci Boha stvorená duša. **Celá nebeská klenba sebou pri tomto výkriku šklbe** a je ho počuť od jedného konca k druhému, hlasne a zreteľne ako ozvenu v horách. V **pekle** sú tiež počuť hlasné výkriky, ale tam sú to **výkriky jasoty**, ktoré vydávajú všetci démoni na slávu dňa a predvádzajú pritom **tanec radosti**.

A bezprostredne potom **sa v pekle otvára niekoľko pečatí** a vychádzajú ohavní **strašidelní duchovia, ktorí sú vypustení na zem**, aby znova pokúšali celé ľudstvo a zvádzali ho na scestie. A dôsledkom toho je, že **ľudia sú stále viac zotročovaní satanom**, stále viac **prepadajú žiadostivosti a pôžitku**, vyskytujú sa stále nové **závislosti na vášňach** a dejú sa všetky tie hrozné a strašné **zločiny** a ošklivosti, ktoré denne vidíme a počujeme o nich v správach a o ktorých si zakaždým myslíme, že už nemôžu byť horšie, a ďalší deň narazíme prostredníctvom nových zločinov na to, že stupňovanie bolo predsa ešte len možné.

Máme vôbec ešte predstavu, koľko detičiek je denne zabitých na celom svete? Už nie je možné, aby sme si predstavili rozsah tohoto obrovského zločinu. **Brodíme sa v krvi týchto neviniatok a vôbec to už nepozorujeme**. Je to pre nás normálne a patrí to už ku všednému životu. Keď sa niekto postaví proti potratu, je označovaný za fanatika a konzervatívca, za staromódneho a akéhosi pomäteného. A to je jeden z najväčších triumfov pre pekelné knieža satana. **Ako bude postarané o náš svet, ak cenou za nevinnú krv každého jednotlivého nenarodeného je to, že je na zem vypustený nový démon?** Už skoro sa náš svet zatemní čiste kvôli démonom, ktorí boli vypustení.

A potom som videla, ako som bola ponorená a **umývaná** touto **krvou nevinných detí**. A úplne v protiklade k umývaniu v našom svete sa stávala **moja biela duša** týmto krvavým kúpeľom stále temnejšia a

nevzhľadnejšia, **až bola úplne čierna**. A po týchto udalostiach s potratmi som už vôbec **nemala cit pre hriech**. Pre mňa už proste **hriech neexistoval**. Všetko bolo dovolené a moje chovanie sa mi pritom ešte pripadalo ako dobré. Ved' som pomáhala ľuďom. **Nebola som si len vedomá toho, že týmto ľuďom pomáham k istej ceste do pekla**.

A objavila sa ešte druhá vec, ktorá by mi nikdy nenapadla alebo neprišla na um, keď som ja sama bola uvedená na diablovej výplatnej listine. **Boli mi ukázané všetky detičky, ktoré som usmrtila ja sama**, ktoré som ja sama umelo potratila. A presne tak – ako vy teraz – som v prvom okamihu nevedela ako, kedy a kde! Bolo mi to však hneď ukázané a mala som to potom aj jasne pred očami. Ved' som vám už na začiatku hovorila, že ja sama som si zvolila ako **ochrannú metódu plánovaného rodičovstva vnútromaternicové teliesko** a nechala som si ho zaviesť. A v bolestnom údive som teraz vo svojej „knihe života“ musela vidieť, koľko mojich vaječných buniek bolo oplodnených a bolo pripravených vyrásť na malé detičky. Videla som veľa tých svetelných iskier, ktoré sa rozžiarili pri utváraní ich duší. A počula som tiež **výkriky týchto duší, ako boli vyrvané z ruky Boha Otca**.

A naraz som pochopila dôvod, prečo som bola **stále tak zle naladená, zatrpknutá a protivná**. Bola som v zlom rozpoložení, často sa so mnou nedalo hovoriť, neovládala som sa a bola som **náladová** voči svojim blízkym, voči svojej rodine. Celý deň som bola len **frustrovaná**, nič ma nemohlo uspokojiť. Často ma prepadali strašné depresie. A teraz ako keby mi spadli šupiny z očí:

„Aké jednoduché a jednoznačne jasné – ved' som sa premenila na **stroj na zabíjanie** detičiek!“

A to všetko ma nechávalo klesať stále hlbšie do bahna hriechu. Ako som si len mohla na začiatku tohto zhrnutia môjho života domýšľať a pyšne vyhlasovať, že som nikoho nezabila? A ako som len mohla každého druhého, ktorý mi pripadal príliš tučný alebo mi bol nesympatický, obchádzať, pohádzať ním, áno, naozaj s ním jednať nenávisťne a proste ho odmietat? **Ako som mohla nosiť nos tak hore, pričom som bola úplne obyčajnou vrahyňou?**

A bolo mi tiež ukázané, **že človeka nezabíja len rana z pištole**. Nie, často stačí, keď ho neprekonateľne nenávidíme, keď mu prajeme alebo spôsobujeme zlo, **keď niekoho zožiera závišť** voči tejto osobe. A už tým **môžeme druhého zabiť**. Vražda v rodine alebo v dedine veľmi často začína týmto jednaním, ktoré často my sami hodnotíme ako vôbec nie nebezpečné, aj keď zlé.

Nezosmilniš!

Teraz pri šiestom prikázaní – **Nezosmilniš!** – som si povedala: „No konečne – aspoň pri tomto prikázaní mi nemôžu vyčítať žiadne priestupky. Nebudú mi môcť predhadzovať žiadneho milenca, pretože som po celý svoj život bola intímne len s jedným mužom – a to bol môj prvý a posledný, totiž môj manžel.“ Naraz mi bolo ukázané, že zakaždým, keď som ukazovala odhalené prsia a **vystavovala na obdiv svoje telo** v sexi bikinách, zvädzala som cudzích mužov k tomu, aby na mňa civeli, mali pritom zlé predstavy a tým boli zvedení na hriech. A týmto celkom jednoduchým spôsobom som tak – tu a tam – tiež skĺzla do manželskej nevery. Ale tiež som mala vo zvyku stále znovu a znovu **radiť iným ženám, že majú byť svojim manželom neverné**, pričom som im hovorila:

„Nebud'te predsa hlúpe, **odplaťte im to**, len im to neprepáčujte, ale skôr sa rozíďte a **radšej sa dajte rýchlo rozviesť!**“

Len týmto táraním a týmito zlými radami som sa podieľala na jednom opovrhnutia hodnom cudzoložstve.

A takto pri tomto prehľade svojho života som aj jasne spoznala, že takzvané hriechy **žiadostivosti tela** sú ohavné. Vedú priamo do zatratenia a je potrebné ich úplne striktne odmietnuť, aj keď to už dnes veľa ľudí považuje za normálne a hovoria, že im to voňalo a že to bolo úplne skvelé, že človek tú a onú skúsenosť raz musel sám zažiť, že to človek musí skúsiť, aby sa dozvedel, či sa pri tom pociťuje rozkoš alebo či dochádza ku celkom zvláštnemu vrcholu. Mnohí sa vôbec neštítia, aby si ako argument na svoje konanie zobrali **dokonca porovnanie sa so zvieratami**, a hovoria: „Nech nás to preháňa tak divoko ako divokú zver!“ A tiež za **homosexualitu** je často predkladaný argument, že je celkom prirodzená a chcená Bohom, pretože je už tiež predsa dokázané, že aj v ríši zvierat existuje homosexuálne párenie. **Áno, a či nepozorujeme, že si tým berieme za vzor zvieratá?** A to má rovnaký význam, ako keď sa odhadzuje duša. To, čím sa vyznačujeme ako Boží obraz – totiž Ním stvorenou nesmrteľnou dušou v každom človeku – to týmto hádzeme psom. Bohužiaľ som sa vo svojom živote vytrhla z ruky Božej. Musela som so smútkom zistiť, že hriech nie je len urobený skutok, ale že môžem **táľko hrešiť aj v najskrytejších myšlienkach a vo svojej duši**. Ved' to tiež je uvedené vo vyznaní hriechov: „**myšlienkami, slovami a skutkami**“.

Bolo pre mňa tiež veľmi bolestné, keď som musela spoznať, aké majú všetky tieto **spáchané hriechy dôsledky a dlhú dobu pôsobia ďalej**. Hriech cudzoložstva – lepšie povedané **hriechy cudzoložstva** – môjho otca zapríčinili veľkú **škodu jeho deťom a zadusili ich duše**. Tak som začala opovrhovať všetkými mužmi a moji bratia sa stali pravými odliatkami, vernými kópiami svojho otca, ktorí sa všade vychvaľujú tým, že sú

ešte pravými „mačmi“, naozajstnými záletníkmi a veľkými pijanmi. A ešte si na tom tiež veľmi zakladajú. Pyšne to vytrubujú do celého sveta. Vôbec si nerobia starosti, ako veľmi tým zasa škodia vlastným deťom. A preto som svojho otca videla na onom svete tak veľmi plakať. Len tam pochopil a videl, akým veľkým dedičstvom svojich hriechov zaťažil svojich synov aj dcéry. A pochopil, akú škodu tým spôsobil v Božom poriadku a vo stvorení Boha Otca.

Nepokradneš!

V siedmom prikázaní – **Nepokradneš!** – som si bola svojou vecou zasa celkom istá, považovala som sa za veľmi čestnú a nemala som si čo vyčítať! Ale Pán Boh mi drastickým spôsobom ukázal, že u mňa doma začalo hniť a plesnivieť veľa zostávajúcích potravín, pretože som pri nakupovaní jednoducho mala príliš veľké oči a vôbec sme nemohli všetko zjesť. Teda, pokým ja som **nechávala skaziť potraviny**, na celom svete bolo toľko hladu. A keď mi to On postavil pred oči, povedal k tomu len:

„Ja som bol hladný a pozri sa, čo si ty urobila s tým, čo som ti dal – nevážila si si to a nechala si to skaziť. Bola Mi zima a pozri sa, ako si sa nechala ztročiť módnymi trendmi a vonkajším vzhľadom. Aký majetok si zaplatila za injekcie, aby si bola štíhlejšia. Urobila si sa tiež otrokyňou svojho vlastného tela. Skrátka, povýšila si svoje telo na božstvo, urobila si ho modlou.“

A tak mi náš Pán postavil pred oči, že som sa tým stala tiež **spoluvinnou na veľkej biede v našej zemi** a že som tak isto aj v tomto Božom prikázaní na seba uvalila vinu.

Ďalej ma tiež upozornil na to, že zakaždým, keď som o niekom **hovorila zle, kradla som mu jeho česť**. A niečo takéto znovu napraviť, znovu to vrátiť do pôvodného stavu, je takmer nemožné. Bolo by oveľa ľahšie, keby som niekomu ukradla bankovku, pretože potom by som mu mohla peňažný obnos jednoducho vrátiť, aby som svoje previnenie znovu napravila. Preto je tiež lúpež „dobrej povesti“ nejakého človeka oveľa závažnejšia, než práve jednoduchá krádež vecí alebo peňazí.

Aj svoje deti som okradla, keď som im **odoprela byť dobrou ženou v domácnosti a matkou, matkou nežnou**, ktorá sa o deti stará, ktorá je tu stále pre ne a je im praktickým vzorom nezištnej a obetavej lásky. A nie matkou, ktorá sa len sama potuluje po ulici a deti nechá doma **samé v opatrovaní televízora ako náhradného otca a počítača ako náhradnej mamky** a v kruhu **mnohých videohier ako náhradných súrodencov**.

A aby som uspokojila svoje svedomie, kupovala som im za drahé peniaze stále len najlepšie značkové oblečenie, aby aspoň v škole a pred svojimi priateľmi urobili dojem a mohli vyvolávať závisť. Ešte viacej som sa zdesila, keď som videla, ako si moja matka robila výčitky svedomia a pýtala sa, či vôbec bola dobrou matkou. A to aj napriek tomu, že moja maminka bola veľmi zbožná a dobrá žena, žena v domácnosti a matka rodiny, ktorá nás vždy znovu a znovu napomínala, milovala a ukazovala, akú veľkú má starosť o nás a o naše potreby.

Presne tak svojim spôsobom aj môj otec stále znovu a znovu ukazoval, ako nás má rád a že sme tým najdôležitejším v jeho živote. A ako som tam tak bola ponorená do týchto myšlienok, povedala som si sama pre seba:

„Čo sa asi stane so mnou, ktorá som svojim deťom ani nič nedala, možno vôbec nespozorujú, že teraz tu už nebudem, pravdepodobne im vôbec nechýbam!“

Pri týchto slovách mi prebehol mráz po chrbte, doprevádzaný bolesťou, ktorá mnou prešla ako meč – stredom srdca.

Hanbila som sa za všetky svoje zlyhania na celej čiare. Je potrebné, aby ste vedeli, že človek môže v „knihe života“ vidieť všetko tak, ako vo filme. A tak som tam práve videla, ako sa moje deti pri jednej príležitosti navzájom rozprávali a povedali nasledujúce:

„Dúfajme, že moja matka bude potrebovať ešte dlhšiu dobu, aby prišla domov. Dúfajme, že uviazla niekde v zápche, pretože moja mamka je veľmi nudná a celú dobu dokáže len hundrať a kritizovať...“

Aké otrasné ale bolo, keď som počula trojročné dieťa a o niečo staršiu dcéru, ako takto hovorili o svojej krkavčej matke!

A znovu som si uvedomila, že **som ich olúpila o naozajstnú matku**. Neposkytla som im **žiadny pokojný domov. Zabránila som**, aby v detských rokoch mohli – prostredníctvom môjho vzoru – **spoznať Boha. A nenaučila som ich, ako sa milujú blížni**. Pretože je to predsa tak jednoduché: Ak nemilujem svojho blížneho, nebudem mať tiež nič dočinenia s našim Pánom Bohom, a **ak sama nemám žiadny súcit a milosrdenstvo a neuskutočňujem ho v praxi**, potom ani **nemôžem byť s Bohom**, a tak ani nikoho nemôžem priviesť bližšie k Bohu alebo odovzdávať vieru. **Pretože Boh je Láska...**

Nepreriekneš krivého svedectva

No dobre, teraz vám chcem ešte krátko niečo povedať na tému: **Nevydávať krivé svedectvo proti blížnemu a neklamať**. A pri tomto som to skutočne dotiahla na prieborničku. Počuli to všetci?!? Pretože mojím otcom sa stal diabol. Pretože každý z nás má svojho otca, buď Boha Otca, alebo je to práve satan, ktorý Mu upiera otcovstvo.

Ak je Boh Láska, a ja som ale plná hnevu, kto je potom mojím otcom? To predsa nie je ťažké zodpovedať a je ľahké to pochopiť, ak mi Boh stále znovu a znovu káže zmieriť sa a odpustiť, ak ma On vyzýva k tomu, aby som milovala svojich nepriateľov a tých, ktorí mi škodia – a ja mám v hlave len pomstu a myslím na heslo: „Zub za zub.“ A to bol skutočne vtedy môj svet a moje predstavy. Dobre, kto teda bol mojím otcom? A k tomu ešte: **On, náš Pán Boh, je Pravda sama, a satan je knieža lži**. Kto bol teda mojím otcom? Už vidíte. Môžem to otáčať a prekrúcať ako chcem. Výsledok je stále: **To ja sama som si vo svojom živote zvolila diabla za otca**.

A hovorím vám, neexistuje **žiadne rozdeľovanie klamstva do kategórií**. Neexistujú klamstvá ani ružové, ani tmavo žlté alebo strakato zelené. **Každá lož je len lož**. A presne tak, ako neexistujú tieto spomínané zafarbené lži, neexistuje ani „lož z núdze“ alebo „láskavá lož“ alebo „milosrdná alebo súcitná lož“ a ešte tak veľa iných druhov, ktoré vymysleli ľstiví ľudia podľa démonického návodu, aby mali výhovorku. Každá lož je len lož. **A diabol je otec všetkej lži, klamár od počiatku**.

Lži, ktorých som sa svojim jazykom dopustila, boli také, také príšerné, jednoducho strašné. Mohla som vidieť, ako som tým hádzala samé šestky. Pri každej príležitosti, ako napríklad **pri ohováraníach**, ktoré som púšťala do sveta, keď som si z druhých robila **srandu**, alebo keď som ľahkovážne vymýšľala pre druhých ľudí **zlé prezývky** a potom ich hovorila celému svetu a zakaždým som sa ešte pri tom **škodoradostne bavila**. Ako veľmi a ako veľa ľudí som tým zranila, urazila, vydala na posmech a ohovorila! A to všetko som robila svojim blíznym.

Neviete si vôbec predstaviť, ako taká prezývka dokáže človeka zraniť. Môže tým získať **komplexy menejcennosti, ktoré ho sprevádzajú celý život** a vždy znovu a znovu pripravujú bolesti.

Napríklad jednu kamarátku, ktorá bola trochu buclatejšia, som jednoducho nazývala len „tou tučnou“ alebo „sadlovitou guľou“. Už nikdy sa tohto označenia nezbavila a zostala vždy len „sadlovitá guľa“. Veľmi jej to ublížilo. Táto frustrácia z nej urobila frustrovaného jedáka, čo zasa malo prirodzene dopad na obvod jej tela. Často ju preto so sebou nebrali alebo nepozývali.

A tak vidíte, ako slová môžu mať za následok aj zodpovedajúce skutky – a nakoniec z toho vznikne celá kopa zla. Všetko sú len jedovaté plody jedného ľahkovážne vypusteného slova.

... a nepožiadaj majetku jeho!

Keď preskúšali môj život na základe Desatora Božích prikázaní, vyšlo jasne najavo, že všetko moje zlo, hriechy a zloba mali svoj pôvod v chamtivosti.

Toto bláznivé pranie, táto dychtivosť proste všetko vlastniť a o všetkom rozhodovať. **Musím mať miesto, musím byť**. Vždy som si myslela, že budem šťastná, keď budem vlastniť všetky peniaze sveta a budem veľmi bohatá, a toto **pranie, aby som mala peniaze**, sa u mňa čoskoro zvrhlo na posadnutosť. Bola to veľká škoda a pre mňa veľká tragédia. Keď som totiž vlastnila skutočne veľa, veľa peňazí a mohla som si takmer všetko dovoliť, prežívala som najhoršie a najnešťastnejšie obdobie svojho života.

Moja duša sa dostala na dno, že som si dokonca chcela vziať život. S toľkými peniazmi a bohatstvom, a napriek tomu sama a vnútorne prázdna, osamelá a opustená.

Sama som prežila, čo znamená: **Láska, priateľstvo, náklonnosť sa nedá peniazmi kúpiť**.

Aj pri pokuse kúpiť za všetky peniaze sveta lásku – sa dostane väčšinou len **pokrytekosť, faloš, lichôtky a predstieraná poníženosť**. Bola som vtedy hlboko sklamaná, zatrpknutá v slepej uličke svojho života, ktorú som si sama zvolila. Dosiahla som **vrchol frustrácie** a tam vial mrazivý vietor, ktorý mi len vnášal do mysle otázku: Prečo si sem vôbec vystúpila? Hrabivosť, ako aj každá iná žiadostivosť, teda táto dychtivosť po peniazoch a bohatstve, táto závisť toho, čo už má iný, toto „to musím mať tiež“ sa do mňa zakliesnilo, chytilo ma za ruku a priviedlo ma na scestie. Táto **chamtivosť** ma viedla priamym smerom do pekla, preč od môjho Stvoriteľa, Boha, z ktorého ruky som sa týmto „chciet mať“ vytrhla.

„KNIHA ŽIVOTA“

A po tomto rozboře môjho života na základe Desatora Božích prikázaní mi bol poskytnutý pohľad do mojej „knihy života“. Bol to nádherný okamih. Proste nenachádzam slov, aby som mohla primerane popísať túto „knihu života“.

Začala mojim počatím. Akonáhle sa spojili bunky mojich rodičov, prebleskla iskra. Malá, krásna svetelná explózia a z nej sa vytvorila duša, moja vlastná duša, úplne chránená v rukách Boha Otca – a v Bohu Otcovi som tak videla láskyplného a nežného Otecka.

Bol so mnou 24 hodín denne, viedol ma za ruku, chránil ma, neustále mal o mňa starosť a stál za mnou. **Nikdy ma nespustil z očí** a nenechal ma samú. A všetko, čo mi v prvej chvíli pripadalo ako trest alebo veľké nešťastie, nebolo ničím iným ako výrazom Jeho lásky a Jeho starostlivosti o mňa. Pretože On sa na mňa nepozeral zvonku a nehľadel na moje dobre formované telo. Nie, On sa pozeral do môjho vnútra, On skúmal moju dušu a pritom videl, ako som pomaly, ale iste, schádzala z Jeho cesty a ako som odmietala Jeho záchranu a spásu.

A tak som veľa situácií svojho uplynulého života pri pohľade do svojej „knihy života“ zažila v jej súvislostiach a videla som súčasné dôsledky svojho konania a rozhodnutia svojej slobodnej vôle. Pre lepšie pochopenie vám chcem preto porozprávať jeden príklad, ktorý ukazuje, aká nádherná je táto „kniha života“. Za svojho života som bola veľmi falošná a pokrytecká. Tak som často svojim známym – alebo aj priateľkám – hovorila lichotivým hlasom:

„Jéj! Pozrime, ako ti to dnes pristane! Tieto tvoje šaty sú proste skvelé a tak ti sedia! Ako v nich krásne vyzeráš!“

Ale v „knihe života“ človek dokonca vidí aj to, čo si pritom myslí a čo sa odohráva v jeho vnútri. A tu som vnímala, že som si pritom v srdci hovorila:

„Fuj! Aká je hrozná! A veď si pritom ešte aj myslí, že je snád' kráľovnou krásy!“

Vidíte, že boli zároveň moje myšlienky v mojom skrytom vnútri. V tejto „knihe života“ človek vidí a počuje tieto udalosti ako vo filme, a tak som tiež všetko videla a počula presne tak, ako som to vtedy za svojho života tiež počuteľne povedala, s jediným rozdielom, že som tiež mohla vidieť a vnímať svoje myšlienky.

Bolo to **ako dvojkanálový zvukový film** v rôznych jazykoch alebo ako film s titulkami. Jeden zvukový kanál prenášal presne to, **čo som zo seba vydávala svojim jazykom** a s pokrytectvom, a druhý kanál mi dával **počuť a čítať myšlienky, ktoré som pritom mala**, a mohla som pritom tiež vidieť **stav svojej duše**, svoje vnútro. Sami by ste mysleli na technický zázrak, keby ste niečo takého zažili so svojimi výroky alebo situáciami svojho vlastného života. Je to jednoducho veľkolepé!

A tak som videla vnútornú skutočnosť svojho života. Všetky moje klamstvá tu ležali úplne odhalené, vreli ako v hrnci bez pokrývky, boli nahé a bez príkras, každý ich mohol vnímať. Celý svet ich mohol vidieť. Boli žijúce a odkrývali moje vlastné zahanbujúce činy. Moju matku, ako často som ju vodila za nos a úplne sprostou podvádzala. Často mi totiž právom nedovolila, aby som išla vonku a stretávala sa so svojimi „zlými kamarátmi“. Ale s poznámkou: „Mami, mám teraz ešte skupinovú prácu v školskej knižnici!“ som už bola v okamihu preč. A moja matka to „zjedla aj s navijakom“ a uverila mojej pohotovej lži.

Ako často som si takýmito klamstvami ukradla čas samoty, túlala som sa okolo domov, pozerala si pornografické filmy alebo išla do baru, aby som so svojimi „kamarátkami“ popíjala pivo.

A teraz to všetko videla tiež moja matka v mojej „knihe života“, ktorá tu bola pre všetkých otvorená. Nič jej neuniklo.

Ešte ďalší príklad toho, čo som videla vo svojej „knihe života“. Moji rodičia mi vždy so sebou do školy na obedňajšiu prestávku dávali banány. V tej dobe sme žili naozaj vo veľmi chudobných pomeroch, takže môj obed sa väčšinou skladal práve len z banánov, tu a tam zo zeme a mlieka. Často som jedla banány už cestou do školy a šupky som odhadzovala proste všade, kadiaľ som práve išla, bez ďalšieho premýšľania. Nikdy mi nezišlo na um, nikdy som si nelámala hlavu nad tým, čo všetko sa môže stať kvôli takejto klzkej, nepozorne odhodenej banánovej šupke, aké škody môže niečo takéto spôsobiť inému človeku. A šupky od banánov, ktoré som odhodila, sa tu len tak proste povalovali.

Prekvapujúce a najpôsobivejšie bolo, ako mi Pán Boh ukázal, čo niektoré – samozrejme nie všetky – z týchto povalujúcich sa šupiek spôsobili. Videla som osoby, ktoré kvôli týmto šupkám od banánov spadli, a v niektorých prípadoch by tieto pády bolo mohli kvôli hustej premávke dokonca dopadnúť smrteľne, a ja by som tým bola bývala ešte vinná, keby bol vyhasol nejaký ľudský život. A to všetko len kvôli bezmyšlienkovitosti, z chýbajúceho pocitu zodpovednosti a chýbajúceho milosrdenstva voči mojim blíznym. Tak isto to bolo aj v inom prípade, keď mi jedna pokladnička v supermarkete omylom sama od seba vrátila o celých 4.500 peso viac. A v tejto situácii som potom išla tiež v jednom z mála prípadov na spoveď, kde som skutočne pociťovala úprimnú, hlbokú ľútosť a veľkú bolesť nad svojim hriešnym počínaním.

Môj otec nás deti vždy nabádal k tomu, aby sme boli vo svojom živote **čestní** a napriek chudobe považovali **česť osoby za veľké dobro** – predovšetkým aj svoju vlastnú.

Nemali sme nikdy siahnuť na peniaze druhého, ani keď sa jednalo len o niekoľko centov. Keď sa teda stala táto udalosť s vrátením peňazí, spozorovala som omyl len v aute, keď som už zasa bola na spiatočnej ceste do svojej ordinácie. A povedala som si sama pre seba:

„Ach, táto hlúpa stará krava, to hlúpe hovädo, či mi nevrátila o 4.500 peso viac – a na mne je zase teraz, aby som k nej išla späť a tie peniaze jej vrátila!“

Bola som už zasa na ceste k supermarketu, keď som sa dostala do obrovskej dopravnej zápchy. V autorádiu som počula, že dookola je všetko uzavreté. A znovu som nahlas premýšľala a povedala som si:

„Ach! To je naozaj vrchol! Teraz mám ešte aj strácať hodiny svojho drahocenného času len preto, že tá hlúpa krava bola taká blbá, namiesto toho, aby správne počítala. Veď jej nikto nekázal, aby bola hlúpa ako hus a prepočítala sa! Teraz idem proste domov a za takýchto okolností jej tie peniaze už vôbec nevrátim! Nie, v žiadnom prípade, veď si to zavinila sama.“

Ale napriek mojim výhovorkám mi z tejto udalosti s peniazmi zostali výčitky svedomia. A pretože otec tak často a tak zreteľne zdôrazňoval práve základ počestnosti a tým ho tiež upevnil v mojom charaktere, išla som teda nasledujúcu nedeľu na svätú spoveď a povedala som kňazovi, ktorý sedel v spovednici: **„Dôstojný otče, zhrešila som**, pretože som si privlastnila 4.500 peso, keď som už nevrátila tento obnos jednej pani, ktorej tie peniaze vlastne patrili.“ Potom som už vôbec nedávala pozor, čo mi spovedník k tomu povedal alebo ako ma o tom poučoval.

A keď som potom videla túto scénu v „knihe života“, je potrebné, aby ste vedeli, že ten Zlý, **diabol, mi skutočne tento hriech už nemohol pripisovať** a označovať ma za zlodejku, **pretože som sa z neho naozaj vyspovedala**. Ale teraz vám budem rozprávať, čo mi o tom povedal Pán Boh:

„Táto chýbajúca láska k blížnemu, ktorú si tu dala najavo, keď si neurobila žiadne zadost'učinenie za svoj hriech, tiež nie je v poriadku. Tých 4.500 peso bolo pre teba síce maličkosť – pretože si takéto obnosy denne vyhadzovala z okna za hlúposti, ktoré si bezpodmienečne chcela mať – ale pre túto chudobnú ženu s minimálnou mzdou, ktorá musela ešte pol dňa pracovať a zanechať svoje deti samé, aby vôbec nejako vyšli, - pre ňu bolo týchto 4.500 peso živobytím na celé tri dni, jej kapitál na jedlo a pitie pre celú rodinu na tieto tri dni.“

A viete, čo pritom bolo najhoršie a najdojemnejšie? Ako ma Pán nechal vidieť túto scénu: Mohla som totiž na vlastné oči vidieť, ako tým táto žena so svojimi deťmi skutočne musela trpieť a ako táto rodina niekoľko dní musela znášať skutočný hlad. Všetko len mojou vinou. Dôsledky môjho hriechu. Tá žena toto všetko znášala so svojimi malými deťmi a k tomu ešte musela mať strach, že stratí svoje miesto pri pokladni v supermarkete. Pretože tak **poukazuje náš Pán Boh v „knihe života“** na naše chovanie. Ukazuje nám, kedy sme niečo urobili, kto týmto našim činom musel trpieť, **kto musel niesť dôsledky**, ku ktorým zlým skutkom tým bol podnietený blížny, keď bol plný súcitu, a ako sa potom správal alebo čo potom robil.

ZÁVEREČNÁ OTÁZKA

Nakoniec sa ma Pán Boh opýtal: **„Aké mi prinášaš duchovné poklady?“**

Ešte si myslím: **„Čo asi myslí tými duchovnými pokladmi?“** veď som pred Ním stála s prázdnyimi rukami, veď moje ruky boli bez ničoho, len tak mi viseli z ramien bez toho, žeby niečo držali alebo konali. A vtom okamihu počujem, ako ku mne hovorí:

„Čo ti je teraz platné, že si vlastnila dva byty, že bolo tvojim vlastníctvom niekoľko domov, že si dokonca mohla nazývať svojimi viacero ordinácií? Čo ti je teraz platné, že si sa považovala za vysoko vzdelanú odbornú zubnú lekárku, ktorá je veľmi úspešná? Mohla si sem so sebou priniesť čo i len jedno zrnko prachu z jednej tehly tvojich budov? Máš snád' so sebou svoju nabitú peňaženku alebo tučnú šekovú knižku?“

A keď sa ma potom ešte opýtal: **„Čo si urobila s talentami, ktoré som ti dal?“**, pomyslela som si: „Čo asi myslí za talenty? Čo mi tým chce povedať?“ A naraz mi svitlo. Uvedomila som si to. Áno, dostala som príkaz, príkaz brániť a šíriť „Kráľovstvo Lásky“, „Kráľovstvo Božie“.

Jednoducho som úplne zabudla, že mám tiež dušu, a ešte oveľa menej som si pamätala, že **som tiež dostala talenty**. A už vôbec som si nebola vedomá, že **jedným z týchto talentov bola schopnosť, aby som bola nástrojom Božieho Milosrdenstva**, aby som pôsobila ako Jeho milosrdná ruka. A tak som si ani nerobila starosti so skladaním účtov, že **všetko dobro, ktoré som opomenula a tiež nevykonala, pripravilo Pánu Bohu veľké bolesti a veľa zármutku**.

BOŽIA LÁSKA

Pretože je potrebné, aby ste vedeli, na čo sa ma Pán stále znovu a znovu pýtal! **Stále znovu a znovu ma oslovoval kvôli Láске, kvôli nezištnej, bezpodmienečnej Láске**. A preto vždy znovu vychádzal najavo nedostatok tejto Lásky, tejto **Caritas**, tejto dobročinnosti, tohoto širokého spektra kresťanskej lásky k blížnemu.

Táto neprítomnosť Jeho Božskej lásky, ktorú nám všetkým On dal do vienka ako príkaz a talent, bola – krátko povedané – výsledkom, zhrnutím všetkých udalostí môjho doterajšieho života.

A potom mi vysvetlil: „Vieš, tvoja duchovná smrť, **odumieranie tvojej duše** začalo...“ A teraz som videla úplne zreteľne: **Bola som síce ešte živá**, ešte som dýchala, ale bola som vlastne už mŕtva... Keby ste len sami videli, **čo je to „duchovná smrť“!** Čo znamená, že duša odumrela, zadusila sa. Mali by ste vidieť, ako vyzerá duša, ktorá už len pociťuje Nenávisť. Aká hrôza a des vychádzajú z takejto duše, ktorá je už len zatrpknutá, na obtiaž a neznesiteľná.

Celú dobu myslí len na to, ako by mohla celému svetu spôsobiť ďalšie zlo. Práve takto vyzerá duša, ktorá je naplno obťažaná ťažkými hriechmi. Moja duša je toho príkladom.

Navonok som príjemne voňala a bola som ovešaná drahými šatami, ale **moja duša tu vo vnútri odporne smrdela a potulovala sa len v priepastiach ľudskej a diabolskej zloby.**

Je len úplne pochopiteľné a oprávnené, že som mala všetky tie depresie a zmocňovala sa ma zatrpknutosť. A On mi vysvetlil nasledujúce:

„Tvoja duchovná smrť začala totiž už tým, ako ti boli úplne ľahostajní tvoji blížni a ich utrpenie. Ako si s nimi už proste nesúcitila. Bolo to napomenutie odo Mňa a malo ti byť varovným signálom, keď som ti staval pred oči utrpenie tvojich blízkych – pri toľkých príležitostiach a vo všetkých častiach sveta. Alebo keď si mohla vidieť v televízii alebo v iných oznamovacích prostriedkoch, ako boli ľudia unášaní, zabíjaní, roztrhaní bombami a vyhánaní, mala si na jazyku často len povrchný komentár, ako: „Ó! Tí úbohí ľudia! Akého hriechu sa na nich dopúšťajú!“ Ale utrpenie tvojich blízkych sa ťa vôbec nedotýkalo, nepreniklo do tvojho skameneného srdca, ich osud sa od teba odrážal. Vo svojom srdci si teda vôbec nič nepociťovala! Tvoje srdce bolo tvrdé ako kameň, ľadová skala. Tvoje hriechy premenili tvoje srdce na kameň, urobili ho tvrdým a chladným!“

A keď sa teraz moja „kniha života“ zatvorila, dokážete si iste predstaviť, **aká hanba a smútok ma prepadli.**

Ale k tomu sa ešte pridalo, - a táto bolesť bola ešte väčšia, ešte neznesiteľnejšia, - že som pociťovala **najväčšiu ľútosť nad tým, ako zle a nevd'áčne som sa vo svojom živote správala voči svojmu Stvoriteľovi, Bohu Otcovi.**

Pretože napriek všetkým mojim ťažkým hriechom, napriek môjmu celkom nečistému duchu a mojej veľkej ľahostajnosti, napriek mojej vlažnosti a všetkým mojim odporne strašným pocitom voči mojim blízkym, **ma Pán Boh vždy, a dokonca až do posledného okamihu hľadal, šiel za mnou a čakal na znamenie mojej vôle k obráteniu a návratu.**

Stále znovu a znovu mi posielal osoby, ktoré križovali moju životnú cestu a boli jeho nástrojmi, aby mnou pohli, aby som premýšľala a vrátila sa k Nemu. A týmto spôsobom ku mne hovoril, upozorňoval na seba, **týmto spôsobom ma – často celkom nahlas – volal.**

Tiež **mi vzal veľa vecí, aby ma pohol premýšľať.** Poslal mi skúšky a ťažké časy. Ako polená pod nohy mi posielal veľké sklamanie. To všetko priebežne robil, len aby ma opäť získal naspäť, aby ma priviedol na správnu cestu do Otcovho domu. Až do posledného okamihu skúšal skutočne všetko a čakal na znamenie odo mňa. On ale **nikdy nelámal moju slobodnú vôľu. Mala som spoznať všetko Jeho volanie a čakanie a potom urobiť správne rozhodnutie zo slobodnej vôle.**

Viete, kto a aký je Boh – Otec nás všetkých? Stojí ako žobrák na okraji našej životnej cesty. A ako žobrák nás rovnako stále znovu úpenlivo prosí, beží za nami, je často tiež na obtiaž. On plače a pokúša sa obmäkčiť naše skamenené srdcia a je smutný až do hĺbky svojho Najsvätejšieho Srdca, keď musí tak často prežívať, ako sa k Nemu len chladne obraciame chrbtom a proste Ho neberieme na vedomie, alebo tiež len tak robíme, ako keby sme si Ho nevšimli. On sa tak často a toľkokrát ponízuje – presne tak, ako sa ponížil na kríži – len aby dosiahol to, že sa obrátíme a zmeníme svoj život, že sa vrátíme k Nemu do otcovho domu.

A keď som Mu povedala: „**Počúvaj, môj Pane, Ty si ma zatratil!**“ – zasa som si už uvedomila, aká je to odo mňa **drzosť.** Samozrejme to zasa raz nebola pravda, **pretože nie On ma zavrhol, ale ja sama som si to všetko zapríčinila.** Bolo mi jasné, že rozhodnutie som urobila ja podľa chuti a nálady – v slobode ľudského stvorenia, na ktorú Boh vždy dbá. Vybrala som si svojho otca a svoj klan.

A otec, ktorého som pre seba vyvolila, nebol Boh Otec, ale **za otca** a vodcu svojho života **som si vzala satana, diabla.** Zariad'ovala som svoj život podľa jeho vôle a jeho klamstiev. On a jeho klam, to bol zmysel môjho úbohého života.

A ako sa teraz moja „kniha života“ zatvorila, v duchu zisťujem, že stále ešte visím hlavou dolu na okraji hrozivého, temného hrtanu. A stáva sa mi istotou myšlienka, že bez toho, aby som sa mohla brániť, budem neodvolateľne padať do tejto tmavej diery, kde si na konci predstavujem bránu, ktorou potom už vstúpim do „večnej temnoty“, a nikdy sa už nestretne.

A tak som začala zúfalo všetkou silou kričať a volať. Utiekala som sa ku všetkým svätým, aby ma ráčili zachrániť. A nedokážete si vôbec predstaviť, koľko svätých mi naraz zišlo na um. Vôbec som nevedela, že poznám toľko svätých a ich mená. **Ved' som bola tak vlažnou, ba ešte viac, skutočne zlou katolíčkou.**

Ale v tomto okamihu mi len prebehlo hlavou, aby som bola zachránená. A bolo mi úplne jedno, či ma zachráni svätý Jozef Robotník alebo svätý František z Assisi alebo iný vzývaný svätec. **Hlavne, aby som bola zachránená.** Nakoniec mi ako napriek došli mená svätcov, ktoré som vzývala. Už mi totiž žiadny nezišiel na um a naraz bolo zasa hrobové ticho.

A toto ticho ma nechalo, aby som opäť pocítila svoje neopísateľné bolesti. Vnímala som prázdnotu, ktorá bola beznádejná. Cítila som sa osamelá a úplne opustená. A mohla som myslieť len na to, že na zemi na mňa iste všetci ľudia myslia a pritom majú v hlave len moju „povešť tej dobrej, krásnej a svätej“. Ved' som si túto povesť zámerné vybudovala svojim zdanlivým svetom, ktorý som si sama vytvorila.

Všetci pre mňa smútili, hovorili o mojej „svätosti“, čakali na moju smrť, aby svoju „svätú“, ktorú predsa osobne poznali v skutočnom živote, potom vzývali a prosili o ten alebo onen „zázrak“.

A len sa pozrite, v akej nepríjemnej situácii som bola. Nikto z týchto smútiacich ľudí na zemi, ktorí čakali na moju smrť – ani moji najhorší nepriatelia – by si nedokázali predstaviť, v akej beznádejnej situácii som sa nachádzala. Totiž celkom blízko pred večným zatratením, pred odpochodovaním do pekla, v existenciu ktorého väčšina týchto smútiacich ľudí pravdepodobne už vôbec neverila.

A ako mi tak tieto úvahy prechádzali mysl'ou a k tomu som stále len nesúhlasne potriasala hlavou – na znamenie nepochopenia tohoto nesúladu medzi mojou situáciou a smútočnými myšlienkami pozostalých – tu zdvihnem svoje oči hore, vidím oči svojej matky a naše pohľady sa stretávajú. Dívame sa na seba, hľadáme si priamo do očí. A za veľkých bolestí volám ku svojej matke:

„Mami! Aká hanba! Oni ma zavrhujú. Stadiaľ, kam teraz musím ísť, sa už nikdy nevrátim a už sa nikdy neuvidíme.“

A v tomto okamihu je mojej matke dopriata veľká, obdivuhodná milosť. Ved' bola celú dobu úplne nehybná a strnulá. A naraz je jej dovolené zodvihnúť hore dva prsty a dáva mi nimi jednoznačné znamenie, aby som sa tiež pozrela hore. A v rovnakom okamihu mi padajú z očí dve veľké šupiny, ktoré mi pripravili nepredstaviteľné bolesti a ktoré boli dôvodom mojej duchovnej slepoty. Padajú mi teda z očí a náhle vidím niečo neopísateľne krásne, nášho Pána Ježiša Krista uprostred.

Súčasne mi prichádza na rozum, ako mi raz povedala jedna z mojich pacientiek:

„Pozrite sa, pani doktorka, a zapíšte si to za uši. Ste zameraná veľmi materialisticky, ale jedného dňa si spomeniete a budete myslieť na to, čo vám teraz poviem. Áno, bude vám to dokonca veľmi potrebné, keď budete v najväčšom nebezpečí, ktorému nebudete môcť uniknúť. Vôbec pritom nie je dôležité, akého druhu to nebezpečie bude. Až teda budete v tejto situácii, potom jednoducho vzývajte nášho Pána Ježiša Krista a proste Ho, aby vás ráčil prikryť a chrániť svojou drahocennou Svätou Krvou. Takto vás nikdy neopustí alebo nezanechá samu. Pretože On svojou drahocennou Svätou Krvou zaplatil výkupné aj za vás a za spásu vašej duše!“

A v najväčšej ľútosťi a zahanbení, s veľkými bolesťami v srdci som zakričala z plných pľúc: **„Pane Ježišu Kriste, maj so mnou súcit! Odpusť mi! Pane, daj mi predsa nejakú druhú príležitosť!“**

A nato zažívam najkrajší okamih celej tejto udalosti. Proste neviem nájsť slová, ktorými by som správne popísala tento okamih. On, náš Pán Ježiš Kristus, zostupuje a vyvádza ma z toho čierneho, hrozivého hrtanu, z tejto diery naháňajúcej strach.

A keď ma odvádza a vzal za ruku, odpadla z môjho tela všetka tá háveď, tie slizké hnusné hovädá a tieto horiace škvryny, ktoré som predtým cítila, a celá zem podou mnou bola plná tejto špiny.

Dvíha ma teda hore a privádza ma k tomu rovnému miestu, ktoré som už predtým opísala. A s nesmiernou, proste ľudskými slovami nevyjadriteľnou láskou mi hovorí:

„Vrátiš sa na zem, dostaneš svoju druhú šancu...“ – ale pritom tiež veľmi vážne hovorí:

„Ale túto milosť návratu dostávaš vôbec nie pre množstvo modlitieb tvojich priateľov a rodinných príslušníkov. Ved' sa predsa dá očakávať a je úplne normálne, že tvoja vlastná rodina a ľudia, ktorí si ťa vážia, sa za teba modlia a úpenlivo Ma kvôli tebe prosia. Ale môžeš sa vrátiť vďaka modlitbám množstva ľudí, ktorí nie sú tvojej krvi a ktorí sa nepočítajú k tvojej rodine. Tolko úplne cudzích ľudí horko plakalo, modlili sa ku Mne so zlomeným srdcom a z hĺbky duše a dvíhali ku Mne svoje srdcia s citom najväčšej lásky a náklonnosti voči tebe.“

A v tom okamihu vidím, ako začína svietiť nespočetné množstvo svetiel, malých bielych plamienkov, ktoré sú plné nezištnej, čistej lásky. A náhle vidím všetky osoby, ktoré sa za mňa modlili.

Ale jeden z týchto plameňov bol obzvlášť veľký, vynikal a svietil medzi všetkými ostatnými, vyžaroval viacej svetla ako všetky ostatné. Bol to plameň osoby, ktorá do svojej modlitby vložila najviac nezištnej, pravej lásky k blížnemu.

Zaujímal ma teda, aby som videla, kto bol tento človek, ktorý napriek tomu, že ma vôbec nepoznal, pre mňa vynaložil toľko lásky. A tu mi Pán povedal:

„Tento človek, ktorého vidíš tamto, je osoba, ktorá, aj keď ste si navzájom úplne neznámi a cudzí, k tebe pocítovala takú vrúcnu a veľkú náklonnosť a nežnú lásku, akú si človek sotva vie predstaviť.“

A Pán mi ukázal, ako sa to všetko stalo. Tento chudobný muž indiánskeho pôvodu, žil na vidieku na

úpätí Sierra Nevada de Santa Marta. Bol to chudobný a veľmi jednoduchý roľník. Chodil dolu do dediny na svätú omšu a bol prítomný na omši svätej s takou vrúcnosťou, aká sa vidí úplne vzácne. Mal pri sebe dve bankovky – jednu s 10 a druhú s 5 vtedajšími menovými jednotkami. Predstavte si, že pri obetovaní nedal pri zbierke kostolníkovi päťbankovku, ale napriek svojej chudobe desaťbankovku.

A po svätej omši si za zostávajúce peniaze ešte kúpil trochu chleba a syra. Tieto potraviny mu zabalili – ako je to na vidieku bežné – do starého novinového papiera z predošlého dňa (bolo to vydanie kolumbijského denníka El Espectador).

Keď cestou domov chcel z toho niečo zjesť a rozbalil si chlieb, uvidel na titulnej strane tohoto vydania El Espectadora z predchádzajúceho dňa fotografiu môjho zuhoľnateného tela, ako tak ležalo na ulici.

Keď tento skromný muž uvidel túto fotografiu, ktorej popis a príslušný článok si ani nemohol prečítať a v chvate na to ani nemal čas, padol na kolená a začal horko a srdcervúco plakať. Urobil to s takou veľkou, vrúcnou, nezištnou a detskou láskou a náklonnosťou a pritom plačlivým hlasom prednášal nasledujúcu modlitbu:

„Otče na nebesiach, môj Pane a Bože, maj predsa zľutovanie s mojou sestričkou. Pane, zachráň ju, Pane, pomôž jej, Pane, nenechaj ju zahynúť, Pane, milostivo zhladni a ujmy sa jej. Ak moju sestričku zachrániš, sľubujem Ti, že budem putovať peši do svätyne Buga (mariánske pútnické miesto na juhozápade Kolumbie) a určite tento sľub splním, ale Ty príd' na pomoc mojej sestričke a zachráň ju!“

Predstavte si! Jeden úplne jednoduchý a chudobný roľník, ktorý Bohu nenadával a nekľal, že musel znášať hlad a smäd. A ktorý jednoducho mal nepredstaviteľnú vnímavosť na ozajstnú, nezištnú, rýdzu lásku, ponúka Pánovi, že precestuje našu veľkú krajinu, aby vykonal sľúbenú púť za niekoho, koho vôbec nepozná a navyše nikdy v živote nestretol.

A Pán mi vysvetľuje: **„Teraz vidíš! Tomu hovorím láska k blížnemu!“** (...) a hneď nato mi hovorí nasledujúce:

„Pôjdeš späť na zem. Ale nebudeš to, čo si prežila, rozprávať len tisíckrát, ale tisíc tisíckrát. A pritom budú existovať ľudia, ktorí sa nezmenia, aj keď budú počuť tvoj príbeh. A takéto osoby budú potom ale súdené podľa ešte prísnejších merítok. Tak, ako aj pri tebe, keď prídeš nabudúce, budú pre tvoj súd platiť prísnejšie merítka.“

A tiež pomazaní, to sú Bohu zasvätení Pánovi kňazi, budú posudzovaní podľa prísnejších súdnych smerníc. A každý z tých, kto dostane správu o zázrakoch, ktoré Pán koná v tomto svete, a preto o tom vedel, zakúsi prísnejšie merítka.

Lebo neexistuje horší hluchonemý ako ten, kto proste nechce počuť. A neexistuje horšia slepota ako tej osoby, ktorá proste nechce vidieť.

A všetko, čo som vám teraz tu rozprávala, moje milé sestry a bratia v Pánovi, nie je žiadna hrozba alebo vyhrážka, ani vydieranie, pretože náš Pán Boh nepotrebuje, aby sa nám vyhrážal alebo nás vydieral.

To, čo sa dnes tu dostalo k vášmu sluchu, alebo čo ste práve čítali, je vaša druhou šancou, vašou príležitosťou, za ktorú my všetci, vy aj ja, musíme ďakovať len nesmiernej добрote nášho Boha.

Využite túto ponuku. Veď je to navyše možno aj vaša posledná príležitosť. A vďaka tomuto nášmu dobrotivému Bohu som prežila to, čo som zažila. A tak vám z milosti Božej môžem o tom podať správu. Pretože keď sa vám otvorí „kniha života“, každému z vás jednotlivo, až každý z vás príde do večnosti, keď umrie, vtedy my všetci prežijeme tento úplne rovnaký proces a všetci sa budeme vidieť takými, akými skutočne sme, bez príkras, s jediným rozdielom, že v Božej prítomnosti budeme vzájomne vidieť a spoznávať svoje najhlbšie myšlienky a najtajnejšie pocity.

Všetko bude zjavené a nič nezostane utajené alebo zametené pod kobercom. A najkrajšie pritom bude, že každý z vás bude stáť priamo pred Pánom a budeme – a to každý jednotlivo z nás všetkých tu – pred Ním stáť tvárou v tvár.

A On nás bude stále znovu a znovu „prosiť ako žobrák“, aby sme sa obrátili, aby sme sa vrátili do Otcovho domu, aby sme prišli k Nemu domov, aby sme začali znovu a **aby sme sa s Ním a skrze Neho stávali novým stvorením, pretože bez Jeho pomoci to pre nás proste vôbec nie je možné.**

MOJE FYZICKÉ UZDRAVENIE

Vrátila som sa teda späť. Ležala som na smrteľnej posteli, moje ľadviny ani pľúca nefungovali. A keď mi Pán v jedinom okamihu uzdravil ľadviny aj pľúca, boli lekári od úžasu bez seba. Neurobili mi ani dialýzu, pretože to všetko už bolo zbytočné. Teraz začalo moje srdce prudko biť a ja som už nepotrebovala žiadne prístroje.

Začalo moje opätovné uzdravovanie. Od pásu dolu som nič necítila. Po mesiaci mi lekári povedali: **Gloria, Pán na vás urobil zázrak, pretože na všetkých vašich spáleninách sa vytvorila nová koža. Ale s vašimi**

nohami nemôžeme nič robiť. Budeme ich musieť amputovať. Naozaj som sa na nohy nemohla postaviť, pretože som ihneď padala. Ako všestranná športovkyňa som veľa cvičila, denne som robila aerobik, a načo mi to teraz všetko bolo? Kvôli ďalšej operácii som bola preložená zo 4. na 7. poschodie. Tam som spoznala jednu ženu, ktorej amputovali obe nohy, ale museli ju znovu operovať a odobrať jej ďalší kus končatín. Keď mi to rozprávala, bola som z toho veľmi smutná, že všetky peniaze sveta nestačia na to, aby som si mohla kúpiť nové nohy. Nikdy predtým som Bohu neďakovala za svoje nohy, naopak! A teraz vidím tieto nohy spálené na uhol, bez mäsa, bez krvného obehu, ale prvýkrát som Bohu ďakovala, že ich vôbec ešte mám. **Pane, ďakujem ti za moje nohy a prosím ťa, aby si mi dovolil ešte chodiť. Pane, nechaj mi moje nohy!** A v tom okamihu som ich opäť začala cítiť. Keď potom lekári prišli pripravovať operáciu, boli udivení, pretože moje **nohy nadobudli opäť normálnu farbu, znovu začal krvný obeh.** Lekári ohmatávali moje nohy a nechceli veriť tomu, čo videli. Povedala som: **Pán doktor, tie nohy ma strašne bolia, ale myslím si, že nikto,** koho bolia nohy, nebol taký šťastný, ako ja v tomto okamihu. Primár povedal: **Za 38 rokov svojej lekárskej služby som nič podobného nezažil.**

Po nejakej dobe spôsobil Pán ďalší zázrak: Boli to **moje prsia a moje vaječníky.** Doktor mi povedal, že už nikdy neotehotniem, a ja som s týmto riešením bola takpovediac spokojná. Ale po roku a pol sa moje prsia znovu sformovali. Bola som veľmi prekvapená, keď mi lekár povedal: **Ste v inom stave!** A týmto prsníkom som potom **svoje dieťa kojila.**

Nech vás všetkých Pán náš Boh bohato zahrnie svojim požehnaním a svojimi milosťami.

Sestra Gloria Polo

Dr. Gloria Polo žije v Kolumbii a ako pred dramatickou udalosťou pracuje aj ďalej ako zubná lekárka. Jazvy po spáleninách, ktoré tvorili 70%, sú viac ako výrečným svedectvom, aký veľký zázrak milosrdenstva s ňou Boh vykonal a aký spôsobí aj s nami, keď odpovieme na Jeho volanie.

**Sláva bud' Bohu Otcovi,
ktorý nás stvoril a miluje nás s veľkou nežnosťou.**

**Sláva bud' Bohu Synovi,
nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi,
ktorý nás svojim utrpením na kríži
vykúpil zo všetkých hriешných previnení
a obmyl a vykúpil nás od každej poškvvrny hriechu
svojou drahocennou Svätou Krvou**

**a sláva bud' Duchu Svätému,
ktorý nás posväcuje,
ktorý nás posilňuje mocou svojich darov,
ktorý nás utešuje a zastáva sa nás,
kým opäť prídeš Ty, ó, Pane,
ako si nám sľúbil.**

**Príd', Pane,
daj, nech nastane hodina,
ktorá všetko obnoví a zriadi Tvoje kráľovstvo.**

**Obnov všetko
a zriad' svoje kráľovstvo lásky a pokoja.**

Amen.

O B S A H

Úvod	1
Svedectvo pani dr. Glorie Polo Zásah bleskom	2
Druhá strana diania	2
Prvý návrat	3
Márnivosť	4
V nemocnici	4
Diabol skutočne existuje	4
Úbohé duše	6
Videla som svojho otca a svoju matku	7
Eutanázia a pomoc pri umieraní	7
Skúška	7
Svojho Boha budeš milovať nadovšetko	8
Ezoterika – reinkarnácia	8
Ja a môj blížny	9
Ja a moja rodina	9
Nevezmeš meno Božie nadarmo!	10
Spomni, aby si deň sviatočný svätiteľ!	11
Cti otca svojho a matku svoju...	12
Nezabiješ – umelý potrat	14
Nezosmilníš!	16
Nepokradneš!	17
Nepreriekneš krivého svedectva...	18
... a nepožiadáš majetku jeho!	18
„Kniha života“	19
Záverečná otázka	20
Božia láska	20
Moje fyzické uzdravenie	23
Modlitba	24